

EVANGELIA SVENTO JONO

PIEMUO PALESTINOJE.

EVANGELIA ŠVENTO JONO

LONDON:
SCRIPTURE GIFT MISSION,
ECCLESTON HALL, ECCLESTON STREET,
S.W.1.

Printed in Great Britain.

EVANGELIA

SVENTO JONO.

PERSKYRIMAS I.

Iš pradžiūs buvo žodis, o tas žodis buvo Dievop, o Dievas buvo tas žodis.

2. Tas buvo iš pradžiūs Dieviep.

3. Visi dāiktai per jį daryti yra, o be jo niekas nėra daryta, kas daryta yra.

4. Jame buvo givata, o givata buvo šviesybė žmonū.

5. O ta šviesybė tamsybėje šviečia, bet tamsybė jės ne apėmė.

6. Buvo žmogus siūstas nūg Dievo, kuriamui vardas buvo Jonas.

7. Tas atėjo ant ludijimo,

idant luditu apie tą šviesybę, idant per jį visi itikėtu.

8. Ne buvo ans šviesybė, bet atėjo, idant luditu apietą šviesybę.

9. Tasai buvo tikroji šviesybė, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį ant šio svieto.

10. Jis ant svieto buvo, ir svietas padarytas yra per jį, bet svietas ne pažino jo.

11. Jis savump atėjo, bet savieji jo ne priėmė.

12. Bet kurie tiktay jį priėmė, dāvė jiems tą valdžią, idant stotas vaikai Dievo, tiems, kurie tik ing jo varda.

13. Kurie gimė ne iš krau-

jo, neį iš valės kuno; neį iš valės vyro, bet iš Dievo.

14. O tas žodis stójos kunu ir givėno tarp mūsų, (ir regėjom jo šlovę, šlovę kaipo Viengimusio nūg Tėvo), pilną malonės ir tiesos.

15. Jonas ludijo apie jį, ir šaukė, kalbėdamas: Tas buvo, apie kurį šakiau, po manęs ateisęs, pirm manęs buvesis; jog pirm buvo, ne kaip aš.

16. O iš pilnumo jo mes visi ėmėm ir malonę už malonės.

17. Nes zókonas per Maižiešų yra dūtas. O malonė ir tiesa per Jėzų Kristų stójos.

18. Dievo niekas niekados ne regėjo: Viengimėsis Sūnus, kursai yra prieglobstijė Tėvo, tasai mums tai apsákė.

19. O tas yra ludijimas Jono, kad simntė Žydai iš Jeruzalės kunigus ir Levitus, idant jį kláustu: Tu kas esi?

20. Ir išpažino, o ne užsigynė, ir išpažino: Aš ne esmi Kristus.

21. Ir kláusė jį: Kasgi tada esi? Argi Eliošus tu esi? O anstárė: Neesmi. Ar Pránašas esi? ir atsáke: Ne esmi.

22. Tárė tada jam: Kasgi esi? idant atsakytumbim tiemus, kurie mus siunte? Kagi tada sakai apie savę?

23. Jis tárė: Aš esmi balas šaukenčio puščioje: Tai-

sykit kėlą Viešpaties, kaipo pasákė Ezaiošus Pránašas.

24. O tie, kurie buvo siústi, buvo iš Parizeušų,

25. Ir kláusė jį ir tárė jam: Kogidėl tada krikštiji, kadangi tu ne esi Kristus, neį Eliošus, neį Pránašas?

26. Atsákė jiems Jonas, kalbėdamas: Aš krikštiju vandenimi, bet viduj' jūsų stov, kurio jūs ne pažystate:

27. Tas yra po man ateisėsis, kurs pirm manęs stójos, kurio aš ne esmi vertas, idant išrišėau diržą jo kurpių.

28. Tatai nusidavė Beta-baroj' už Jordano, kur Jonas krikštijo.

29. O antrą dieną išvydo Jonas Jėzų ateinantį savęs ir tárė: Štay Avinėlis Dievo, nešas svieto griekus.

30. Tasai yra, apie kurį sakiau: Ateina paškuy manę vyras, kurs pirm manęs stójos; jog pirm buvo, ne kaip aš.

31. O aš jo ne pažinau, bet idant butu apreikštas Izraelni, todėl atėjau krikštidams vandenimi.

32. Ir ludijo Jonas sakydamas: Regėjau Dvasę nužengėnią kaipo karvėlį iš dangaus, ir pasiliko ant jo.

33. O aš jo ne pažinau, bet kursai manę siuntė krikštiti.

vandenimi, tas mantāre: Ant kurio regēsi Dvasē nuženģiā ir pasiliekančią ant jo, tasai yra, kursai krikštija Dvasē Šventa.

34. O aš regėjau ir ludijau, jog tasai yra Sunus Dievo.

35. O antrą dieną vėl stovėjo Jonas, ir du iš jo Mokitiniū.

36. O išvydęs Jėzų vaikščiojantį, tārė: Štay Avinēlis Dievo.

37. Ir girdėjo jį du jo Mokitiniū kalbantį, ir ējo paskuy Jėzų.

38. Bet atsigrežęs Jėzus ir pamātęs jūs paskuy savę einančius, tārė jiems: Ko jēškote. O anie jam tārė: Rabbi (tai išsiguldo: Mokitojau) kur gyvenī?

39. Jis tārė jiems: Eikit o veizdēkit. Ir jie ējo ir regėjo, kur givēno, ir pasiliko pas jį tą dieną, nes buvo apie dešimtą adyną.

40. O buvo Andriejus, brolis Simono Pētro, vienas iš anū dviejū, kurie tatai girdėjo nūg Jono, ir buvo nuējē paskuy jį.

41. Tas pirmjānsay rādo Simonā, savo brolį, ir tārė jam: Rādome Messiošū, kas išsiguldo: Kristus.

42. Ir ātvedē jį Jēzausp. O Jėzus pavizdējēs ant jo tārė: Tu esi Simonas, sunus Jono-

šaus; to busi pramintās Kēpas, tai išsiguldo: ūla.

43. Ant rytojaus norėjo Jėzus išeit Galilēon, ir rādo Pilippą ir tārē jam. Eik paskuy manę.

44. O Pilippas buvo iš Bet-saidōs, iš miesto Andriejaus ir Pētro.

45. Pilippas rādo Natanaēlį ir tārē jamui: Rādome tā, apie kurį rāšē Maiziešus zokonē, ir Prānašai, Jėzų, sunū Jozēpo iš Nazaret.

46. Ir tārē jam Natanaēlis: Argi gal iš Nazaret ateit kas gēro? Tārē jam Pilippas: Ateik, o veizdēk!

47. Išvydēstada Jėzus Natanaēlį ateinantį savēsp, sākē apie jį: Štay yra tikras Izraēlietis, kuriāmē nēra vylaus.

48. Tārē jam Natanaēlis: Iš kogi manę pažysti? Atsākē Jėzus ir tārē jam: Pirmjaus, ne kaipo tavę Pilippas pavadino, kad buvai po pygōs medžiu, regėjau tave

49. Atsākē Natanaēlis ir tārē jam: Mokitojau, tu esi Sunus Dievo; tu esi Karālus Izraēlaus.

50. Atsākē Jėzus ir tārē jam: Jog kad tav pasakiau: Regėjau tavę po pygōs medžiu, tiki tu. Didēsnius dāiktus už tūs išvysi.

51. Ir tārē jam. Ištiesōs,

ištiesōs sakau jums, nūg to
čēso išvysite dangū atvertā,
ir Angēlus Dievo užžengen-
čius ir nužengenčius ant Su-
naus Žmogaus.

PERSKYRIMAS II.

O dienoj' trėčioj' buvo svod-
bą Kanoj' Galilėōs, ir buvo
ten motina Jėzaus.

2. Pakviestas taipojau buvo
ir Jėzus ir jo Mokitinei ant
svodbōs.

3. O kad ne tėko vyno, tārė
motina Jėzaus jop: Vyno ne
tur.

4. Tārė jei Jėzus: Kas man
su tavim, moteriškė: Mano
adyna dar ne atėjo.

5. Tārė jomotina tarnams: Ką
tiktay jums sakys, darykite.

6. Ir buvo ten šeši indai iš
akmens, pastatyti pagal ap-
čystijimą Žydū, kuriusna ko-
name tilpo du arba tris vie-
drai.

7. Bilōjo jiems Jėzus: Pri-
pildikit tūs indus vāndenimi!
Ir pripildė jūs sklidinūs.

8. Ir tārė jiems: Semkite
dabar, o nėsokit užveizdėto-
jui svodbōs! Ir nunešė.

9. O kad paragāvo užveiz-
dėtojas svodbōs vādenio vy-
nan pavirtuso, o ne žinōjo,
iš kur buvo; (tarnai bėt žino-
jo, kurie vandeni sėmė), pa-

vadino ansai užveizdėtojas
svodbōs jannikį,

10. Ir tārė jam: Kiekvienas
žmogus pirmjaus dūda gėrą
vyną, o kad atsigērė, tada tą,
kurs yra lėtōsnis. O tu gėrajį
vyną palaikėi iki šioley.

11. Tą prādžią stebuklū pa-
dārė Jėzus Kanoj' Galilėōs, ir
aprieškė savo šlovę, ir iti-
kėjo ing jį jo Mokitinei.

12. Potam nužengė ing Ka-
pernaum, jis ir motina jo ir
jo brolei ir jo Mokitinei, ir
pasiliko ten ne daug dienū.

13. Nes arty buvo Velykos
Žydū, ir užžengė Jėzus Jeru-
salėn.

14. Ir rādo bažnyčioj' sė-
dinėjūs tūs, kurie pardavi-
nėjo jāučius ir avis ir kar-
vėlus, ir tūs, kurie pinigais
maināvo.

15. O padārgs botāgą iš
virvėliū, vīsus vārė iš baž-
nyčios, ir avis ir jāučius; o
tū, kurie pinigais maināvo,
pinigus išbarstė ir stalus ap-
vertė.

16. O tiems, kurie karvėlus
pardavinėjo, tārė: Išnėskit
tatai iš čon, o ne darykit
namus mano Tėvo namais
prekiāvimo.

17. Bet atminė Mokitinei jo,
jog parašyta yra: Karšta mēi-
lė (žėlāvimas) dėl namū ta-
vo ēdė manę.

18. Tada atsakė Žydai ir tārėjam: Kogigizėnkląmums parodai, jog tatai darai?

19. Atsakė Jėzus ir tārė jiems: Pagriaukit tą bažnyčią, o trise diėnose pastatysu ję.

20. Tārė tada Žydai: Keturis dėsintis ir šešis mėtus budavójo tą bažnyčią, o tu ję trise diėnose pastatysi?

21. Bet jis kalbėjo apie bažnyčią savo kuno

22. Togidėl, kad iš numirusių kėlės, atminė Mokitimėi jo, jog jiems tatai buvo pasakęs, ir intikėjo raštui ir žodžiui, kurį ištārė Jėzus

23. O kad buvo Jeruzalėj ant Vėlykų šventės, daug jį itikėjo ing jo vardą, regėdami jo stebuklus, kuriuos darė.

24. Bet Jėzus ne pasitikėjo jiems pats savę, todėl, jog jis pažino visus.

25. O jog ne reikalavo, idant kas jam ludijimą dūtu apie žmogų; nes jis žinójo, kas žmoguje buvo.

PERSKYREMAS III.

Bet buvo nekursai žmogus iš Parizeušų, vardu Nikodėmus, vyriáusias Žydu.

2. Tas atėjo Jėzausp naktiję ir tārė jam: Mokitojau, žino-

me, jog atėjėi nūg Dievo Mokitojų, nes niekas tokiu stebuklu daryt ne gal, kuriuos tu darai, jey su jū Dievas ne butu.

3. Atsakė Jėzus ir tārė jam: Ištiesós, ištiesós sakau tav, jey kas ne užgims iš naujo, ne gal regėt karalystės Dievo.

4. Tārė jop Nikodėmas: Kaipogi gal žmogus atgimti, budamas sėnas? argi gal antrą kartą ieit živátan savo mótinós ir gimti?

5. Atsakė Jėzus: Ištiesós, ištiesós sakau tav, jey kas ne atgimtu iš vandens ir iš Dvasės, ne gal ieit karalystėn Dievo.

6. Kas užgimė iš kuno, kunas yra, o kas gimė iš Dvasės, Dvasė esti.

7. Nesistėbėk, jog tav pasakiau, reikia jums iš naujo užgimt.

8. Vėjas kur nor pučia, ir užimą jo girdi, bet ne žinai, iš kur ateit ir kur nueit: Šitaipo yra kiekvienas, kur-sai iš Dvasės užgimė.

9. Atsakė Nikodėmas ir tārė jam: Kaipogi tatai gal but?

10. Atsakė Jėzus ir tārė jam: Tu esi mokitoju Izraėlije, o to ne žinai?

11. Ištiesós, ištiesós sakau tav, jog ką žinom, mes kalbame, o ką regėjom, ludi-

jame, bet musų ludijimą ne priimate.

12. Jeygi ne tikit, kad jumus žėmiškus dāiktus apsakau, kaipogi tikėsite, jey jums apsakychau dāiktus dangiškus?

13. O niekas ne užžengia dangun, tiktay tas, kursai nužengia iš dangaus, Sunus Žmogaus, kursai yra danguje.

14. O kaipo Mažiešus pakėlė žaltį pusčioje, taipo tur buti pakėltas Sunus Žmogaus,

15. Idant kiekvienas, kursai tik ing jį, ne pražutu, bet turētu amžiną givátą.

16. Nėsa taipo Dievas numilėjo svieta, jog savo viengimusi Sunų dāvė, idant kiekvienas, kurs ing jį tik, ne pražutu, bet turētu amžiną givátą.

17. Nes ne siuntė Dievas savo Sunų ant svieta, idant sūditu svieta, bet idant svietas butu išganytas per jį.

18. Kas tik ing jį, ne bus sūditas, bet kursai ne tik, jau yra apsūditas, jog ne intikėjo ing vardą viengimio Sunaus Dievo.

19. O tas yra sūdas, jog šviesybe atėjo ant svieta, bet žmonės labjaus numilėjo tamsybę, ne kaipo šviesybę; nes jų darbai buvo pikti.

20. Kiekvienas nesa, kursai piktay dāro, neapkenčia šviesybės ir ne ateit šviesybės, idant darbai jo ne butu pabarti.

21. Bet kas dāro tiesą, ateina šviesybės, idant butu rėgimi jo darbai; jog Dieviep padaryti yra.

22. Potam atėjo Jėzus ir Mokitinei jo ing Žydų žėmę, ir ten su jeis givėno ir krikštijo.

23. Krikštijo taipojau Eno ne ir Jonas arty Salim, nes tenay buvo dangol vandenio. O žmonės ateidavė ir apkrikštiti buvo.

24. Nes Jonas dar ne buvo padūtas ing kalinę.

25. Prasidėjo tada kláusimas tarp Jono Mokitinų ir tarp Žydų apie apcystijimą.

26. Ir atėjo Jonop ir táre jam: Mokitojau, tas, kursai buvo su tavim už Jordaną, apie kurį tu ludijei, štay, tasai krikštija, o visi jop eina.

27. Atsákė Jonas ir táre: Ne gal žmogus nieko imt, jey jam ne butu dūta iš dangaus.

28. Jūs patys este man ludinikais, jog pasakiau: Ne esmi aš Kristus, bet jog esmi siūstas pirm jo.

29. Kas tur marčią, tas yra jaunikis. O gentis jaunikio, kursai stov ir klauso jo,

džiaugias didžu džiaugsmu dėl balso jaunikio. Togidėl tas mano džiaugsmas išpilditas yra.

30. Jam reikia augti, bet man mažyn eit.

31. Kas iš aukšto ateit, ant visų yra. Kas iš žemės esti, žemiškas yra ir žemiškus daktus kalba. Tas, kursai iš dangaus atėjo, ant visų yra.

32. O ką regėjo ir girdėjo, tatau ludijo, bet ludijimą jo niekas ne priima.

33. Kas priima ludijimą jo, tasai užpečētijo, jog Dievas yra tikras.

34. Nesa kurį Dievas siuntė, tas Dievo žodį kalba, nes Dievas ne dūst Dvasę pagal mierą.

35. Tėvas myl Sunu ir vislab dāvė jam rankosna.

36. Kas tik ing Sunu, tur amžiną givátą; bet kas ne tik Sunui, ne regės givátós, bet rustybė Dievo pasiliektant jo.

PERSKYRIMAS IV.

O kaip pažino Viešpats, jog išgirdo Parizeusai, kaip Jėzus daugiaus Mokitinių dārė ir krikštijo, neng Jonas.

2. (Norisgi pats Jėzus ne krikštijo, bet Mokitinei jo.)

3. Paliko Judėós žėmę ir parėjo vėl Galilėon

4. Bet jis turėjo per Samarią eiti.

5. Ir atėjo miestan Samariós, vadinamą Sikar, arty kiemėlio, kurį buvo dāvęs Jokubas savo Sunui Jozėpui.

6. Ir buvo ten šulinys Jokubo. Togidėl budams Jėzus iš kelonės pailsės, sėdos taip ant šulinio, o buvo kaip šešta adyna

7. Ir atėjo moteriškė iš Samariós, semt vandenį, kuriai tārė Jėzus: Dūk mangért.

8. Nes Mokitinei jo buvo nuėję ing miestą, idant pripirktu vālgimo

9. Tada tārė jam ana žmona Samaritoniska: Kaipogi tu budamas Žydas geidi nūg manės gérti, nūg moteriškės Samaritoniskės? nes Žydai nesidraugáuja su Samaritonais.

10. Atsákė Jėzus ir tārė jei: Kad tu žinotumbei tą dovaną Dievo, ir kas esti tas, kursai tav kalba, dūk man gért: tu ji prašytumbei, ir jis dūtu tav vandenį gyvą.

11. Ir tārė jam moteriškė: Viešpatie, ne turi ney su kū semt, o šulinys yra gilus: išgi kur tu turi tą gyvą vandenį?

12. Argi tu esi didėsnis už musų tėvą Jokubą? kursai inumus dāvė tą šulinį, ir

pats iš jo gārē, ir jo vaikai, ir jo galvijai.

13. Atsākē Jēzus ir tārē jei: Kiekvienas, kursai gērs tą vādeni, vėl trokš,

14. Bet kas gērtu aną vādeni, kurį aš jam dūsu, ne trokš amžinay. Bet tas vandū, kurį aš jam dūsu, bus jamė versmė vandenio tėkančo amžinosp givátosp.

15. Tārē jop moteriškė: Pone, dūk man to vādenio, idant ne trokščau, ney če ateiti turėčiau semti.

16. Tārē jei Jēzus: Eik pavadink tavo vyrą, o atėik čonay.

17. Atsākē moteriškė ir tārē: Ne turiu vyro. Tārē jei Jēzus: Geray pasakei, ne turiu vyro.

18. Nesa penkis vyvus turėjei, o tas, kurį dabar turi, ne esti tavo vyras; tatai tiesą pasakei.

19. Kalbėjo jam moteriškė: Viešpatie, regiu, jog tu esi Pránašas.

20. Tėvai musū ant to kálno kloniojosi Dievui, o jūs sáskete, jog Jeruzalėj' yrata vieta, kur reik kloniotis Dievui.

21. Tārē jei Jēzus: Moteriškė tikėk man, jog ateit adyna, kada ney ant to kálno, ney Jeruzalėj' melsitės Tėvą.

22. Jūs ne žinote, ką mel-

džiate, bet mes žinome, ką meldžiamę; nes išgánimas yra nūg Žydū.

23. Bet ateit adyna ir dabar yra, jog tikrieji garbintojai melsis Tėvą Dvasėje ir tiesoje. Nes ir Tėvas tokiū jėška, kurie ji taip melstu.

24. Dievas esti Dvasė; o tie, kurie jį meldžia, tur jį melsti Dvasėje ir tiesoje.

25. Tārē jam Moteriškė: Žinau, jog ateis Messiošus, kurį vadina Kristų. Tas kada ateis, apsakys mums vis.

26. Tārē jei Jēzus: Aš esmi tasai, kursai su tavim kalbu.

27. O tūmet atėjo Mokitinei ir stebėjos, jog su ta moteriške kalbėjo. Vienok ney vienas ne tārē, ko kláusi, arba ką su jė kalbi?

28. Ir paliko ana moteriške savo viedrą, ir nuėjo miestan ir kalbėjo aniems žmonėmus:

29. Eikit, o regėkit žmogų, kursai man pasakė vis, ką tiktay dariau, argi ne tasai esti Kristus?

30. Togidėl' išėjo jie iš mieste ir atėjo jop.

31. O tū: tarpu prásė jį Mokitinei, kalbėdami: Mėkitojau, vālgik!

32. O ans jiems tārē: Aš turiu vālgimą vālgit, apie kurį jūs ne žinot.

33. Kalbėjo tada Mokitinei

tarp saves: Argi jam kas atnešė vālgit?

34. Tārė jiems Jėzus: Mano yra vālgimas, kad darau vālē to, kursai manę siuntė, ir išpildau jo darbus.

35. Argi jūs ne sākote patys, jog dar yra keturi mėnesiai, o pjutis ateis? Šitay, sakau jums: Pakėlkit akis jūsų, o paveizdėkit ant lauko, jog jau baltoja ant pjutiės.

36. O kas pjáuja, ima algą ir surenka vaisų ant amžinōs givātōs, idant džiaugtus draugėy ir tasai, kursai sėja, ir tas, kursai pjáuja.

37. Nesang tamė tikra yra kalba, jog kitas yra, kursai sėja, o kita, kursai pjáuja.

38. Aš jus siunčiau pjaut tātai, ko jūs ne dirbot; kiti dirbo, o jūs ėjot ing darbus jų.

39. Tada iš ano miesto daug Samaritonū itikėjo ing jį dėl žodžių anōs moteriškės, kurį ludiyo, jog man vis pasākė, ką aš tiktay darian.

40. Kad tada atėjo jop Samaritonai, prāšė jį, idant pas jūs pasiliktu. Ir pasiliko tenay dvj dieny.

41. Ir toly daugiaus jų intikėjo dėl jo žodžio.

42. O moteriškei kalbėjo: Jog jau ne dėl tavo žodžių tikime. Nesa patys girdėjome

ir žinome, jog tas esti tikray Kristus, Išganytojis svieto.

43. O po dviejū dienū išėjo iš ten, ir nuėjo Galilėon.

44. Nes patsai Jėzus ludi-jimą išdavė, jog Pránašas savo tėviškėje ne esti garbėje.

45. O kad atėjo Galilėon, priėmė ji Galiliečiai, regėdami vis, ką darė budamas Jeruzalėj' ant šventės; nes ir anie buvo atėję ant šventės.

46. Tada vėl atėjo Jėzus ing Kaną Galilėōs, kur buvo padaręs vyną iš vandenio. O buvo Kapernaumė nekursai karališkis, kurio sunus sirgo.

47. Tas išgirdęs, jog Jėzus atėjo iš Judėōs Galilėon, ėjo jop ir prāšė jį, idant nueitu ir išgyditu jo sunų; nes pradėjo mirti.

48. Ir tārė jop Jėzus: Jey jūs ne rėgite žėnklū ir stėbuklū, tada jūs ne intikėsite.

49. Taria jam ans karališkis: Viešpatie, nueik, pirm nekaipo numirs vaikas mano.

50. Taria jam Jėzus: Eik, sunus tavo gyvas yra. Ir intikėjo ans žmogus žodžiui, kurį jam pasākė Jėzus, ir nuėjō.

51. O anam jau nueinant, atėjo priešais jam jo tarnai ir pasākė, bilōdami: Vaikas tavo gyvas yra.

52. Tada jūs klāusē apie adynā, kurioj' pasvēiko. Ir pasākē jam, jog vākar apie sēkmā adynā jī karšči pāmetē.

53. Pažīmo tada tēvas, jog tатаi anoji adyna buvo, kurioj' jam buvo tārēs Jēzus: Sunus tavo gyvas yra. Ir intikējo jis pats ir visi jo namai.

54. Tas esti āntras ženklas, kurj padārē Jēzus, atējēs iš Judēos Galilēona.

PERSKYRIMAS V.

Buvo petam šventē Žydu, ir nuējo Jēzus Jeruzalēn.

2. O b o Jeruzalēj' pas avjū vartus sodžialka (pru-das), kurē žydiškay vadina Betesda, ta turējo penkias prianges.

3. Šiose gulējo daug negālinčiu, āklū, raišu, iždžiuvusu, kurie lānkē pajudinimo vandens.

4. Nes Angēlas tikru čēsu nužengdavo ing prudā ir pajudindavo vādenj. Kursai tada pirmas inžengē po pajudinimo vandens, tāpo sveikas, kokiā norint ligā apimtas butu.

5. O buvo ten nekursai žmogus trisdēsimtis ir aštūnis mētus sergās.

6. Tā kada Jēzus išvydo gulintj, o pažinēs, jog jau per

ilgā čēsā, sirgo, tārē jam: Argu nori but sveikas?

7. Atsākē jam ans ligonis: Viešpatie, ne turiu žmogaus, kursai manē, kad esti pajudinamas vandū, imestu ing prudā; bet kad aš eimi, kits pirm manēs ižengia.

8. Taria jam Jēzus: Kēlkiš, imk tavo pātālā, o vaikščiok!

9. O tūjaus stōjōs sveikas ansai žmogus, ir ēmē savo pātālā ir vaikščiojo. O buvo Sabbata tā diēnā.

10. Todēley tārē Žydaianam išgyditamui: Sabbata yra; ne dēra tav pātālā nēsti.

11. Atsākē jis jiemus: Kursai manē išgydē, tas man tārē: Imk pātālā tavo, o vaikščiok!

12. Togjdēl klāusē jī: Kursai gi yra tas žmogus, kurstāv pasākē, imk pātālā tavo o vaikščiok?

13. O ansai išgyditas ne zinōjo, kas jis buvo; nes buvo Jēzus atstojēs, kadāngi daug žmonū buvo ant tōs vietōs.

14. Potam jī rādo Jēzus bažnyčioj' ir tārē jam: Štay stōjeis sveikas: ne be griešik daugiaus, idant kas piktēs-nio tav ne nusidūtu.

15. O nuējēs ansai žmogus, pasākē Žydams, jog tатаi buvo Jēzus, kursai jī išgydē.

16. Togidēl pērsekiojo Žydai Jēzu, ir jēškojo, kaipo jī nužavintu, jog tatai padārē Sabbatoj'.

17. O Jēzus jiems atsākē: Tēvas mano iki šiolay dirba, ir aš dirbu.

18. Togidēl jū labjaus jēškojo Žydai, kaipo jī nužavintu, jog netiktay pēržengē Sabbata, bet jog ir Dievā sākē ēsant savo Tēvu, darydams savē lygu Dievui.

19. Atsākē tada Jēzus ir tārē jiemus: Ištiesōs, ištiesōs sakau jumus, ne gal Sunus pats nūg savēs nieko daryt, tiktay kā rēg, jog Tēvas dāro, nes kā tiktay ans dāro, tatai taipat ir Sunus dāro.

20. Nēs Tēvas myl Sunu, ir rōdo jam vis, kā patsai dāro; ir didēsnius jam už tūs darbus rodīs, jog jūs nušistebēsītēs.

21. Nesa kaipo Tēvas prikēl numirusus ir gyvus padāro, taip ir Sunus, kurius nor, gyvus padāro.

22. Nes Tēvas nieko ne sūdija, bet visā sūda padavē Sunui,

23. Idant visi garbintu Sunu taip, kaipo garbina Tēvā. Kas ne garbina Sunu, ne garbina ir Tēvā, kursai jī siuntē.

24. Ištiesōs, ištiesōs sakau

jumus, kas mano žōdžio klāuso ir tik tamui, kurs manē siuntē, tur āmžinā givātā, ir ne ateis ing sūda, bet pērējo iš smertiēs givatōn.

25. Ištiesōs, ištiesōs sakau jumus, ateiti adypa ir dabar yra, jog numirēlei išgirs balšā Sunaus Dievo, o kurie išgirs, bus gyvi.

26. Nesa kaipo Tēvas tur givātā pats savije, taip ir Sunui dāvē, idant turētu givātā pats savije.

27. Ir dāvē jam valdžią, ir sūda daryt, todėl, jog esti Sunus Žmogaus.

28. Ne stebēkitēs dėl to, nes ateiti adyna, kurioj' visi, kurie yra grabūse, išgirs jo balšā.

29. Ir išeis tie, kurie geray dārē, ant prikēlimo givātōs; o tie, kurie piktay dārē, ant prikēlimo sūdo.

30. Ne galu aš pats nūg savēs nieko daryt. Kaipo girdžiu, taipo sūdiju: o sūdas mano yra teisus; nes ne jēskau mano valēs, bet valēs Tēvo, kursai manē siuntē.

31. Jeygu aš pats apie savę ludiju, ludijimas mano ne esti tikras.

32. Kits yra, kursai apie manę ludija, ir žinau, jog tikras yra jo ludijimas, kā jis apie manę ludija.

33. Jūs siuntēt Jonop, o jis lūdijo apie tiesa.

34. Bet aš ne nūg žmogaus imuludijimą, bet tatau kalbu, idant jūs butumbit išganyti.

35. Ans buvo žvakė deganti ir žibanti; o jūs norėjot ant valandės pasilinksmint jo šviesybėj.

36. Bet aš turiu ludijimą didėsni už Jono ludijimą, nes darbai, kuriuos man davė Tėvas, idant jūs išpildičau, tie patys darbai, kuriuos aš darau, ludija apie manę, jog Tėvas manę siuntė.

37. O Tėvas, kursai manę siuntė, tas pats ludija apie manę, kurio balso jūs niekadės ne girdėjot, neį jo vėidą regėjot.

38. Ir žodžio jo ne turit savių givėnančio. Nesang kuri jis siuntė, tamui ne tikite.

39. Jėškokite rāstūse, nes jums rēgis, jog tūse turit āmžiną givātą. O tie yra, kurie ludijimą dūda apie manę.

40. Ir manęsp atėit ne norite, idant givātą turētumbit.

41. Aš garbės nūg žmonū nepriimu.

42. Bet jus pažystu, jog mėilės Dievo ne turit savių.

43. Aš atėjau vardan mano Tėvo, o ne priimat manęs. Jeygu kits ateis savo vardana, tą priimsite.

44. Kaipogi jūs gālite tikėt, kurie garbę nūg kits kitū priimate, o garbės, kuri yra nūg paties Dievo, ne jėškote.

45. Ne tarykit, jog aš jus turėčiau apskūst manam Tėvui. Yra, kursai skundž ant jūsų, Maižiešus, ant kurio jūs nusitikit.

46. Nes kada tikētumbit Maižiešui, tikētumbit ir man. Nes jis apie manę rāšė.

47. Bet jey jo rāstams ne tikite, kaipogi mano žodžiams tikėsite?

PERSKYRIMAS VI.

Potām nuėjo Jėzus už mariū Galilėos, kurios yra Tiberiūs mariūs.

2. Ir ējo paskuy jį didis pulkas žmonū, jog regėjo stebuklus jo, kuriuos darė ant sergančių.

3. Ir užėjo Jėzus ant kalno, ir sėdėjo ten su Mokitinineis savo.

4. O buvo arty Velykos, šventė Žydū.

5. Tada pakėlęs Jėzus akis, o pamatęs, jog didis pulkas žmonū ateina jop, tārė Pilippop: Kur pirksim dūnės. idant tie vālgitu.

6. (Bet tatau kalbėjo mėgin-damas jį; nes jis žinėjo, ką norėjo daryt).

7. Atsākē jam Pilippas: Uz du šimtu grāšiū dūnās ne gana jiems bus, norint iš jų kiekvienas mažumą imtu.

8. Tārē jam vienas iš jo Mokitiniū, Andriejus, brolis Simono Pėtro:

9. Yra čē vienas vaikas, kursai tur penkėtą miežiū dūnos ir dvį žuvį; bet kasgi tatai yra tarp taip daugel.

10. Tārē betaig Jėzus: Liepkit žmonėmus sėstis! O buvo žolės gana ant tōs vietōs. Ir susėdo vyrū skaičum apie penkis tukstančius.

11. Emē betaig Jėzus dūnas, o padėkavojęs davė Mokitiniems, o Mokitinei sėdintiems. Taipojau ir iš žuvų kiek tiktay norėjo.

12. O kad buvo pasotinti, tārē jis Mokitiniemssavo: Surinkite tūs trupučius atlikusius, idant nieko ne pražūtu.

13. Tada surinko ir prikrovė dvyliką karbū trupučių iš penkiū miežiū dūnū, kurie atliko tiemus, kurie vālgē.

14. Bet anie žmonės išvydę stebuklą, kurį Jėzus padarė, kalbėjo: Tasai ištiesōs yra ansai Pránašas, kursai turėjo ateit ant svieto.

15. Tada Jėzus pažinęs, jog norėjo ateit ir sugaut jį, idant jį padarytu karalumi, nuėjo šalim ant kألno pats vienas.

16. O kad buvo vākaras, nuėjo Mokitinei jo mārionp.

17. O inėję laivan, atėjo ant mārion ing Kapernaum. O jau buvo tamsu, o Jėzus ne buvo atėjęs jump.

18. O mārion, kad kėlēs didis vėjas, pradėjo judintis.

19. Kaip tada nusiyrē kaipo ant dvidėšimtiēs ir penkiū, arba trisdėšimtiēs varstū, išvydo Jėzū vaikščiojantį ant mārion ir prisiartinantį laivan, ir nusigando.

20. Bet jis jiems tārē: Aš esmi, nesibijokit!

21. Tad anie norėjo jį imti ing laivą, o tūjaus laivas prilaukē krāstop, kuriop ējo.

22. Antrą dieną žmonės, kurie buvo už mārion, regėdami, jog ten ne buvo kito laivo, tiktay tas vienas, ing kurį buvo ižengę Mokitinei jo, o jog Jėzus ne buvo inėjęs laivan su savo Mokitineis, bet tiktay vienį jo Mokitinei buvo nuėję.

23. Atėjo bet kiti laivai iš Tiberiadōs arty anōs vietōs, kur vālgē dūnā, kaip Viešpats dėkas buvo dāres.

24. Tatai kaip pamatē žmonės, jog ten ne buvo Jėzaus, ney Mokitiniū jo, ižengē ir anie ing laivus ir pėrsiyrē Kapernauman, jėškėdami Jėzaus.

25. O atrādę jį už marių, kalbėjo jam: Mokitojau, kada čion atėjai?

26. Atsakė jiems Jėzus ir tarė: Ištiesos, ištiesos sakau jums, jėškote manęs, ne todėl, jog stebuklus regėjęt, bet jog duoną valgėt ir buvot pasotinti.

27. Gaminkite todėl, ne pėną pragaištantį, bet pėną, kursai patenka amžinosp givátosp, kurį jums dūs Sunus Žmogaus. Nes jį užpėčėtijo Dievas Tėvas.

28. Tada tarė jamui: Kągi veiksime, idant galėtumbim daryt darbus Dievo?

29. Atsakė Jėzus ir tarė jiems: Tatai yra darbas Dievo, idant tikėtumbit ing tą, kurį ansai siuntė.

30. Tada jie jam kalbėjo: Kokigį tu ženklą darai, idant regėtumbim ir intikėtumbim tav? kągi darai?

31. Tėvai mūsų valge Maną púsčioje, kaipo yra parašyta: Dūną jiems davė iš dangaus ant valgimo..

32. Tada tarė jiems Jėzus: Ištiesos, ištiesos sakau jums: Maižiesus ne davė jums dūną iš dangaus, bet mano Tėvas dūda jums tikrą dūną dangaus.

33. Nes dūna Dievo ta esti, kuri iš dangaus nu-

žengia ir dūda givátą, vieš-tui.

34. Tada tarė jie jam: Viešpatie, dūk mums visadės tokią dūną.

35. Bet tarė jiems Jėzus: Aš esmi ana dūna givátos; kas manęsp ateina, ne išalks, o kas tik ing manę, niekada ne trokš.

36. Bet jums pasakiau, jog manę regėjęt, o ne tikite.

37. Vis, ką man dūda Tėvas, manęsp ateis; o tą, kursui manęsp ateis, ne išmesu laukan.

38. Nes nužengiau iš dangaus, ne idant daryčiau mano valę, bet valę ano, kursai manę siuntė.

39. O tatai yra valė mano Tėvo, kursai manę siuntė, idant iš to viso, ką man davė, nieko ne pamesčiau, bet idant tatai prikėlčiau paskučiausoje dienoje.

40. Tatai bet yra vale ano, kursai manę siuntė, idant kiekvienas, kursai rėg Sunų, o tik ing jį, turētu amžiną givátą; o aš jį prikėlsu anoj' paskučiausoj' dienoje.

41. Murmėjo tada Žydai prieš jį, jog kalbėjo: Aš esmi ana dūna, kuri iš dangaus nužengė,

42. Ir kalbėjo: Argi netasai yra Jėzus, sunus Jozėpo, kurio

mes tėvą ir motiną pažystame? kaipogitadatassako: Aš iš dangaus atėjau?

43. Tada atsakė Jėzus ir tārė jiems: Nemurmėkit tarp savęs!

44. Niekas manėsp ateit ne gál, jey mano Tėvas, kursai manę siuntė, jį ne trauktu; o aš jį prikėlsu paskučiausoj' dienoje.

45. Parašyta yra Pránašūse: Bus visi išmokiti nūg Dievo. Togidėl kiekvienas, kursai girdėjo nūg Tėvo ir išmoko, ateit manėsp.

46. Ne todėl, jog kas regėjo Tėvą, net kursai yra nūg Dievo, tas regėjo Tėvą.

47. Ištiesės, ištiesės sakau jums, kas tik ing manę, tur ámžiną givátą.

48. Aš esmi ana dūna givátos.

49. Tėvai jusū vālgė Manna pusčioje ir numirė.

50. Šita esti dūna, kuri nūg dangaus ateina, idant ję kas vālgidamas, ne numirtu.

51. Aš esmi dūna gyva, kuri iš dangaus nužengiau. Jey kas vālgis tą dūną, gyvas bus ant ámžiū. O dūna, kurę aš dūsu, yra mano kunas, kurį aš dūsu už svieto givátą.

52. Vaidijos tada Žydai tarp savęs, kalbėdami: Kai-

pogi tas gal dūt mums savo kuną ant vālgimo?

53. Tada tārė jiems Jėzus: Ištiesės, ištiesės sakau jums, jey ne vālgisit kuną Sunaus Žmogaus ir ne gėrsit kraują jo, ne turite givátos jusimpi.

54. Kas vālgo mano kuną ir geria mano kraują, tur ámžiną givátą, o aš jį prikėlsu paskučiausoj' dienoje.

55. Nes mano kunas tikras esti vālgimas, o mano kraujas tikras yra gėrimas.

56. Kas vālgo mano kuną, ir geria mano kraują, manipi pasiliekt, ir aš jamė.

57. Kaip manę siuntė gyvasis Tėvas, ir aš esmi gyvas dėley Tėvo: taip ir kas manę vālgo, taipojau gyvas bus dėl manęs.

58. Šita yra dūna, kuri iš dangaus nužengia; ne kaip Tėvai jusū vālgė Manna ir numirė. Kas vālgo šitą dūną, bus gyvas ant ámžiū.

59. Tatai kalbėjo iškaloje, mokidams Kapernaume.

60. Tada daug iš jo Mokitiniū tatai girdėdami, bilójo: Kietas yra tas žodis. Kas jo klausyt gal?

61. Bet žinodams Jėzus savije, jog apie tatai murmėjo Mokitinei jo, tārė jiems: Ar tatai jus piktina?

62. Kaipgi, jey tada išvysite
Sūnų Žmogaus užžengenti
ten, kur pirm buvo?

63. Dvasė yra, kuri gaivina;
kunas nieko nepadest. Žodžėi,
kurius aš jums kalbu, dvasė
yra ir givata.

64. Bet yra nekurie iš jūsų,
kurie ne tik; nes žinėjo nūg
pradžios Jėzus, kurie buvo ne-
tikintieji ir kursai jį išdūses,

65. Ir kalbėjo: Todėl jums
pasakiau, jog niekas ne gal
ateit manęs, jey jam ne bu-
tu dūta nūg mano Tėvo.

66. Nūg to česo dang jo
Mokitiniū nuėjo užpakalyn,
o daugiaus su jū ne vaiks-
čiojo.

67. Tada bilėjo Jėzus Dvy-
likosp: Argi ir jūs norite
šalin eit?

68. Ir atsakė jam Simonas
Pėtras: Viešpatie, kurgi
eisim? Tu turi žodžius am-
žinūs givātūs,

69. O mes intikėjom ir pa-
žinom, jog tu esi Kristus, an-
sai Sūnus gyvojo Dievo.

70. Atsakė jiems Jėzus:
Argi aš ne dvylika jūsų iš-
rinkau, o vienas iš jūsų yra
vėlnas?

71. O tatai kalbėjo apie Ju-
došų, sūnų Simono Iškario-
to. Šisai nes buvo jį išdū-
sęs, budamas vienas iš dvy-
likos.

PERSKYRIMAS VII

O potam Jėzus vaiksčiojo
per Galilėą. Nes ne norėjo
vaiksčioti žemėj' Judėos, to-
dėl, jog Žydai jėškėjo, kaipo
jį nužavintu.

2. Bet buvo arty šventė
Žydū Čėtrā.

3. Tada kalbėjo jam jo
brolei: Išėik iš čė, o eik ing
Judėos. žemę, idant ir tavo
Mokitinei regėtu tavo dar-
bus, kurius darai.

4. Nes niekas nieko slap-
čey ne dāro, norėdams but
rėgimās. Jey tokius dāiktus
darai, apsireišk svietui.

5. Nes ney jo brolei ne ti-
kėjo ing jį.

6. Tārė tada jiems Jėzus:
Mano čėsās dar ne atėjo; bet
jūs čėsās visados yra in-
dorus.

7. Ne gal svietas jūs ne-
kentėt; bet manęs ne apken-
čia, nes aš ludiju apie jį,
jog darbai jo pikti yra.

8. Eikitegi jūs ant tōs šven-
tės; aš dar ne eisu ant tōs
šventės; nes mano čėsās
dar ne išsipildė.

9. O tatai jiems pasākęs,
pasiliko Galilėoj'.

10. O kad nuėjo jo brolei,
tada ir jis nuėjo ant šven-
tės, ne regimay, bet, kaipo
slapčey.

11. O Žydai jėškójo jo ant šventės ir kalbėjo: Kurgi tasai yra?

12. Ir buvo apie jį didis murmėjimastarpžmonū. Nes kiti bilójo, jog esti gėras, o kiti bilújo: Ne, bet išvadžioja žmones.

13. Vienok apie jį niekas iškey ne kalbėjo bijodamaisi Žydū.

14. O kaip jau buvo viduj šventės, užžengė Jėzus bažnyčion^o ir mokino.

15. Ir stebėjos Žydai kalbėdami: Kaipogi tas moka ráštą, kadangi nesimokings?

16. Atsákė jiems Jėzus ir tārė: Mano pamokslas ne esti mano, bet to, kursai manę siuntė.

17. Jey kas nor daryt jo válę, tas pažys. ar tas pamokslas yra iš Diovo, arba ar aš pats nūg savės kalbu.

18. Kas pats iš savės kalba, savo garbės jėško; bet kas jėško garbės to, kursai ji siuntė, tas yra tikras, o nėra jame neteišybės.

19. Argi jums Maižiešus ne davė zókona; o niekas iš jų sū ne laiko zókono? Kogidėl jėškot, idant manę nužavintumbit.

20. Atsákė žmonės ir tārė: Vėlną turi! Kasgi tavę jėško nužavint?

21. Atsákė Jėzus ir tārė

jiems: Viena darbą padarian, o visi stėbjatės.

22. Todėl Maižiešus davė jums appjáustimą (ne jog yra iš Maižiešaus, bet iš tėvū), o Sabbatoje appjáustate žmogų.

23. Jey žmogus priima appjáustimą Sabbatoje, idantne butu péržengtas zókonas Maižiešaus: Kogidėl ant manęs rustáujatės, jog visą žmogų išgydžiau Sabbatoj?

24. Ne súdeikit pagal pavizdžią, bet teisų sūda súdeikite.

25. Kalbėjo tada nekurie iš Jeruzolimitoniū: Argi ne tasai yra, kurio jėško užmušt?

26. O štay, jis iškey kalba, ir nieko jam ne sáko. Argi tikray pažino vyresnieji, jog šisai yra tikray Kristus?

27. Bet apie šį žinom, iš kur yra; bet kad Kristus ateis, niekas nežinos, iš kur jis yra.

28. Šaukė tada Jėzus bažnyčioj mokidamas ir bilodamas: Jūs betaig manę pažystate, ir iškur esmi, žinote, o ne atėjau pats nūg savės, bet yra teisus, kurs manę siuntė, kurio jūs ne pažystate.

29. Betaš jį pažystu, nes nūg jo esmi, ir jis manę siuntė.

30. Tada jėškójo, kaipoj sugántu; bet niekas ne dėjo ant jo rankūs; nes dar ne buvo atėjusi jo adyna.

31. O daug iš žmonių intikėjo į jį ir kalbėjo: Kristus kad ateis, argi daugiausiai stebuklų padarys, kaip tu, kurius šisai padarė?

32. Girdėjo Parizeusai, jog tatai žmonės apie jį murmėjo, ir siuntė Parizeusai ir prakilnėsniai kunigaitarnus, idant jį sugautu.

33. Bilėjo tada jiems Jėzus: Dar mažą česą esmi su jumis, potam eimi anop, kursai manę siunte.

34. Jėškosit manęs, o ne atrásit, ir kur aš esmi, jus ateit ne gálite.

35. Kalbėjo tada Žydai tarp savęs: Kurgi tas eis, jog mes jone atrásim? Argi išbarstump tarp pagonių eis ir mokais pagonius?

36. Koksai tatai yra žodis, kurį ištare: Jėškosit manęs, o ne atrásit, ir kur aš esmi, jūs ateit ne gálite?

37. Bet paskučiausoj' dienoj' šventės, kuri švenčiausi buvo, stovėjo Jėzus ir šaukė, bilodamas: Jeygu kas trokšta, te ateina manęsp, o te geria.

38. Kas tik į jį manę, kaip kalba raštas, upės vándenio gyvo plūs iš kuno jo.

39. (O tatai kalbėjo apie Dvasę, kurę turėjo gauti tikintieji į jį. Nes dar ne buvo

Dvasė Šventa, todėl, jog dar Jėzus ne buvo pagarbintas.)

40. Daugel tada jų iš ano pulko žmonių girdėdami tų žodžių, kalbėjo: Tas yra tikrai ansai Pránašas.

41. Kiti kalbėjo: Tasyra Kristus. Bet nekurie sakė: Argi iš Galilėos ateis Kristus.

42. Argi ne sako raštas, jog iš sėklės Dovidio ir iš miestelio Betlėem, kur buvo Dovidas, ateis Kristus?

43. Šitaip stójos dėsutárimas dėl jo tarp žmonių.

44. Ne kurie betaig iš jų norėjo jį sugaut; bet niekas ne ištiese ant jo savo rankų.

45. Atėjo tada tarnai vyriausump kunigump ir Parizeusump. Ir anie jiems sakė: Kogidėl jo ne átvėdėt?

46. Átsákė anie tarnai: Niekados taip ne kalbėjo žmogus, kaip tas žmogus.

47. Átsákė tada jiems Parizeusai: Argi ir jūs išvésti este?

48. Argi intikėjo į jį kasi iš vyriausių, arba iš Parizeusių?

49. Bet tie žmonės, kurie nežina zókono, prakėikti yra.

50. Bilėjo jump Nikodėmas, kursai buvo atėjęs náktij jop, budams vienas iš jų:

51. Argi zókonas musų súdija žmogų, jey pirm ne pėrklausinėtu jo ir žinotu, ką dáro?

52. Anie jam atsakydami tārė: Argi ir tu esi Galilietis? Datirkir veizdėk, jog neyjoks Pránašas iš Galilėos nesi-kėlė.

53. Ir nuėjo kiekvienas sa-vo namopi.

PERSKYRIMAS VIII.

O Jėzus ėjo ant kálno Alyvū.

2. Ir vėl anksty atėjo bažnyčion, o vīsi žmonės susi-ėjo jop, ir sėdės mokino jūs.

3. O átvedė jop mokiti ráštė ir Parizeušai moteriškę sugáutą patim venčavonystės péržengimė, ir pastátė ję vidun,

4. Ir tārė jam: Mokitojau, ta moteriškė užspėta pačiamė darbė svetlovystės (kekšystės).

5. Bet zókonė Maižiešus prísákė mums, tokias akmenimis užmušt. Tu tada ką sakai?

6. O tatai kalbėjo gundidami jį, idant galėtu jį apraišyti. O Jėzus pasilenkęs žemyn, rášė pirštu ant žémės.

7. Kaip betaig ne palóvė jį kláusti, atsitiesęs tārė jiems: Kas iš jūsų yra be grieko, tegul ant jós pirmą ákmenį meta.

8. Ir vėl pasilenkęs žemyn, rášė ant žémės.

9. Ką anie išgirde, vienas

po vieno išėjo, (budami aplū-diti savo pačių sažinėj) pradėję nūg vyresniųjų iki pas-kutinių; ir Jėzus pats vienas pasiliko ir ana mote-riškė viduj' stovinti.

10. O atsikėlęs Jėzus ir ney vieno ne matydamas, tik tą moteriškę, tārė jei: Moteriške, kur yra tie, kurie skundė ant tavęs? Ar niekas tavę ne pražudo?

11. O ana tārė: Niekas, Viešpatie. Bet Jėzus tārė: Tay ney aš tavę ne pražudau. Eik, o jau daugiaus negriešik!

12. Vėl tada kalbėjo jiems Jėzus, bilodams: Aš esmi šviesybė svieta. Kas pas-kny manę eina, ne váikš-čios tamsybėj', bet turės švie-sybę givátos.

13. Tārė tada jam Parizeušai: Tu pats apie savę ludijį; tavo ludijimas ne esti tikras.

14. Atsákė Jėzus ir tārė jiems: Norint aš ludijų apie manę patį, tikras yra mano ludijimas; nes žinau, iš kur atėjau ir kur nueimi; jūs bet nežinote, iš kur atėimi ir kur nueimi.

15. Jūs pagal kuną súdi-jate, aš nieko ne súdiuju.

16. O norint ir aš súdičau, súdas mano teisus yra; jog ne esmi vienas, bet aš ir Tėvas, kursai manę siuntė,

17. Bet ir zokone jūs pa-
rašyta, jog dvieju žmoniū lu-
dijimas tikras yra.

18. Aš esmi, kursai pats
apie savę ludiju, o ludija apie
manę ir Tėvas, kurs manę
siuntė.

19. Tada jam bilėjo: Kurgi
yra tavo Tėvas? Atsakė Jė-
zus: Ney manęs pažystate,
ney mano Tėvo. Jey manę
pažintumbit, ir mano Tėvą
pažintumbit.

20. Tūs žodžius kalbėjo Jė-
zus pas skarbnyčią, mokida-
mas bažnyčioj; o ney vienas
jį ne sugavo, nes dar ne bu-
vo atėjusi jo adyna.

21. Bilėjo tada vėl jiems
Jėzus: Aš eimi šalin, ir jės-
kosit manęs, o jūs griekūse
mirsite. Kur aš eimi, jūs
ateit ne gálite.

22. Kalbėjo tada Žydai: Ar-
gu patsai savę nor nužavint,
jog sáko: Kur aš eimi, jūs
ateit negálite?

23. Ir jis tarė jiems: Jūs
este iš žemybės, aš esmi iš
aukštybės. Jūs este iš šio
svieto, o as ne esmi iš šio
svieto.

24. Togidėl aš jumus pa-
sakiau, jog numirsite jūs
griekūse. Nes jey jūs ne
intikėsit, jog aš tas esmi,
mirsit griekūse jūs.

25. Tada jam kalbėjo: Kas-

gi tu esi? Ir tarė jiems Jė-
zus: Pirmay tas, kursai su
jumis kalbu.

26. Daug turiu apie jus kal-
bėt ir súdit; bet tasai, kursai
manę siuntė, yra teisus. O
aš, ką nūg jo girdėjau, tatai
kalbu ant svieto.

27. Bet ne supráto, jog
jiems apie Tėvą kalbėjo.

28. Togidėl jiems bilėjo Jė-
zus: Kada paáukštisite Su-
nų Žmogaus, tada pažysite,
jog aš tasai esmi, o jog pats
nūg savęs nieko ne darau,
bet kaip manę pamokino ma-
no Tėvas, taip kalbu.

29. O tas, kursai manę
siuntė, su manim yra. Ne
paliko manę vieną Tėvas,
jog kú anas mėgsta, tatai
aš visados darau.

30. Kaip tatai jis kalbėjo,
daug jū ing jį intikėjo.

31. Tada kalbėjo Jėzus Žy-
dump, kurie ing jį intikėjo: Jey
jūs pasiliksite mano žodiye,
tikrais mano Mokitineis este.

32. Ir pažisytė tiesą, o tiesa
jus išvalnys.

33. Atsakė jie jam: Mes es-
mę sėkla Abraomo, o niekada
niekam netarnávom; kaipogi
tu kalbi, jog valni busite?

34. Atsakė jiems Jėzus:
Ištiesós, ištiesós sákan ju-
mus, jog kiekviens dárasis
grieką, yra grieko tarnas.

35. O tarnas ne pasiliekt namūse amžinay; Sunus pasiliekt ant amžiū.

36. Togidėl jey jus Sunus valnus padarys, tikray valni busitė.

37. Žinau, jog este sėkla Abraomo, bet jėškot, idant manę nužavintumbit, nes žodismanone tur jusimp vietės.

38. Aš ką regėjau priemano Tėvo, kalbu. O jūs taipojan ką regėjot prie jusū tėvo, darot.

39. Atsākė jie jam ir bilójo: Musū tėvas esti Abraomas. Tārė jiems Jėzus: Kad būtumbit sunumis Abraomo, darytumbit darbus Abraomo.

40. Bet dabar jėškote nužavint manę, žmogų, kursai jums teisybę kalbėjau, kurę girdėjau nūg Dievo. To Abraomas ne dārė.

41. Jūs dārote darbus jusū tėvo. Tārė tada jam: Mes ne esme iš bjaurenybės (kekšystės) pavaisinti; vieną turime Tėvą, Dievą.

42. Tada jiems tārė Jėzus: Jey Dievas butu jusū Tėvas, tay manę milētumbit. Nes aš nūg Dievo išėjau ir atejau; neygt nesa pats nūg savęs atėjau, bet jis manę siuntė.

43. Kogidėl tós mánó kalbós ne suprántate? Jog ne gálite klausyt mano žodžiū.

44. Jūs iš tėvo vélno este, ir geidimus jusū tėvo daryt norite. Tas žmogžudys buvo nūg pradžiós ir teisybėj' ne stovėjo; jog jame nėra tiesós. Kad kalba melus, iš savo paties kalba, nesa jis yra melágis ir tėvas to paties.

45. O aš, jog tiesą kalbu, ne tikite man.

46. Kas iš jusū gal manę kaltint dėl grieko? Jeygu bet tiesą kalbu, kogidėl jūs man ne tikite?

47. Kas iš Dievo esti, klauso Dievo žodžiū; todėl jus ne klausote, jog iš Dievo ne este.

48. Tada atsākė Žydai ir tārė jam: Argu mes ne geray kalbame, jog tu esi Samari-tonas ir vélną turi?

49. Atsākė Jėzus: Aš vélno ne turiu, bet garbinu mano Tėvą, o jūs manę ne garbinat.

50. O aš ne jėškau mano garbės; yra bet viens, kursai tą jėško ir súdija.

51. Ištiesós, iššiesós sakau jums, jey kas mano žodi laikys, smertiės ne regės amžinay.

52. Tada jam tārė Žydai: Dabar pažystam, jog vélną turi. Abraomas numire, ir Pránašai; o tu sakai, jey

kas mano žodį laikys, smerties ne ragaus amžinay.

53. Argi tu esi didėsnis už musų tėvą Abraomą, kursai numirė? ir Pránašai numirė. Kagi patsai iš savės daraisi?

54. Atsákė Jėzus: Jey, aš pats savę gárbinu, mano garbė vž nieką esti. Yra mano Tėvas, kursai manę gárbiną, kurį jūs sákot savo Dievą ėsantį.

55. O jo ne pažinote; bet aš jį pažystu. Ir jey sakýčiau, jog jo ne pažystu, bučiau melágis lygus jumus; bet jį pažystu, ir žodžius jo laikau.

56. Abraomas jusų tėvas džiaugėsi, idant regėtu mano dieną; ir regėjo tą, ir linksminos.

57. Tada táre Žydai jop: Penkių dešimtų metų dar ne turi, o Abraomą regėjai?

58. Táre jiems Jėzus: Ištiesós, ištiesós sakau jumus, pirm nekaip Abraomas buvo, aš esmi.

59. Pagávo tada ákmenis, idant mestu ant jo. Bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios, pėreidams per vidurį jį, ir taip praėjo.

PERSKYRIMAS IX.

O pro šali eidams, išvydo žmogų áklą nūg užgimimo.

2. Ir kláusė jį jo Mokitinei, kalbėdami: Mokitojau, kas sugriešijo? tasaigu, arba jo gimdytojei? jog áklas gimė.

3. Atsákė Jėzus: Ney tas sugriešijo, ney jo gimdytojei, bet idant pasiroditu darbui Dievo ant jo.

4. Man reikia daryt darbus to, kursai manę siuntė, iki koley diena yra. Ateina naktis, kad niekas ne galės nieko daryt.

5. Koley esmi ant svieto. esmi šviesybė svieto.

6. Tatai pasákęs spjovė ant žémės, o padaré purvą iš spjándalų, ir užtepė anų purvu akis áklojo;

7. Ir táre jam: Eik, nusi-prausk sodžiálkoj' (prudė) Siloe, kas išsimano: Siústas. Nuėjo tada ir nusimazgėjo, ir atėjo regėdams.

8. Tada susiedai ir kurie jį pirm tó regėdavo, jog áklas buvo, kalbėjo: Argi ne tas yra, kursai sedėdavo ir elgetávo (ubagávo).

9. Kiti kalbėjo, jog tas yra. O kiti, jóg jam yra lygus. Bet jis sákė: Aš tasai esmi.

10. Tada jam kalbėjo: Kaipogi yra atvertos tavo akys?

11. Ans atsáke ir táre: Žmogus, vadinamas Jėzus, padaré purvą ir aptepė mano akis, o táre man: Eik pru-

dan Siloe, o nusimazgok. O taip nuėjęs ir nusimazgojęs pražiurėjau.

12. Tada jie jam tārė: Kurgi jis yra? Jis tārė: Nežinau.

13. Tada átvedė tą, kursai buvo pirm áklas, Parizeušump.

14. O buvo Sabbata, kad Jėzus padārė purvą ir atvėrė jo akis.

15. Tada vėl jo kláusė ir Parizeušai, kaip pražiurėjo? O jis jiems pasákė: Uždėjo man purvą ant akių, ir nusimazgojau ir regiu.

16. Tada nekurie iš Parizeušų tārė: Žmogus tas ne esti iš Dievo, nes ne laiko Sabbatós. Kiti vėl kalbėjo: Kaipogi žmogus griešnas gal tokius stebuklus daryt? ir buvo nesutarimas tarp jų.

17. Kalbėjo jie vėl aklámui: Tu ką sakai apie jį, kadangi atvėrė akis tavo? O anstārė: Pránašas yra.

18. Todėley ne tikėjo Žydai apie jį, jog buvo áklas, ir jog pražiurėjo, iki koley atvadino gimdytojus to, kursai regėti pradėjo,

19. Ir kláusė jųs, kalbėdami: Argi tas yra jūsų sunus, apie kurį jūs sákok, áklą užgimusį? kaipgi tada dabar rėg?

20. Atsákė jiems jo gimdytojai ir tārė: Žinome, jog tas

yra mūsų sunus ir jog áklas užgimė;

21. Bet kaip dabar rėg, nežinom, arba kas jo akis atvėrė, mes nežinom. Juk turėtus; kláuskitegi jį, jis pat-sai apie savę pasakys.

22. Taip kalbėjo gimdytojai jo, jog bijójos Žydų. Nes jau buvo Žydai susikalbėję, idant kursai tiktay jį per Kristų išpažintu, butu iš iškalós išmestas.

23. Togidėl tārė gimdytojai jo: Turėtus, kláuskite jį.

24. Tadapavadino antrą kartą aną žmogų, kurs buvo áklas buvęs ir kalbėjo jam: Dūk garbę Dievui. Mes žinom, jog tasai žmogus yra griešnas.

25. Atsákė tada jisai ir tārė: Ar jis griešnas yra, nežinau; tatai tiktai žinau, jog budams áklas dabar regiu.

26. O kalbėjo jam vėl: Kągi tav padārė? kaip atvėrė akis tavo?

27. Atsákė jiems: Dabar jums pasakiau, o ne girdėjot. Kogidėl dar vėl girdėt norite? Argu ir jūs norite but jo Mokitineis.

28. Tada kéikė jie jį ir tārė: Tu esi jo Mokitinis; bet mes esame Mokitineis Maiziešaus.

29. Mes žinom, jog Dievas Maiziešausp kalbėjo; bet tą, iš kur yra, nežinom.

30. Atsākē tas žmogus ir kalbėjo jiems: Tatai ištiesōs dāiktaš stebėjimo vertas, jog jūs nežinot, iš kur yra, o atvērē akis mano.

31. Bet mes žinom, jog Dievas griešnikū ne klāuso; bet jey kas yra garbintojis Dievo ir valę jo dāro, tą klāuso.

32. Nūg āmžiū ne girdēta, jog kas atvērē akis āklay užgimusio.

33. Kad tas ne butu nūg Dievo, ne galētu nieko padaryt.

34. Atsākē jie jam ir tārē. Tu visas griekūse gimei, o tu mus mokini? Ir išstūmē jį laukan.

35. Išgirdęs Jėzus, jog jį laukan išstūmē ir atrādęs jį, tārē jam: Argi tiki tu ing Dievo Sunų?

36. Jis atsākē ir tārē: O kasgi yra, Viešpatie, jisai, idant ing jį tikēčau?

37. Bet tārē jam Jėzus: Ir regējei jį, ir kursai su tavim kalba, tas yra.

38. O jis tārē: Tikiu, Viešpatie, ir meldēsi jo.

39. Ir tārē Jėzus: Aš ant sūdo atėjau ing šį svieta; idant tie, kurie nerég; regētu, o tie, kurie rég, āklais butu.

40. Ir išgirdo tatai nekurie iš Parizeušū, kurie buvo su jū, ir tārē jam: Argi ir mes ākli esame?

41. Tārē jiems Jėzus: Kad butumbit āklais, ne turētumbit grieko. Bet dabar sākote: mes régim, togidėl griekas jusū pasiliekt.

PERSKYRIMAS X.

Ištiesōs, ištiesōs sakau jums, kas ne eina pro duris avinyčion, bet ieina kitur, tas yra vagis ir razbāinikas.

2. Bet kas ieina pro duris, piemū estī avjū.

3. Tamui vartinikas ātvera, ir avys klauso jo balso, o jis savo avis vardais vādina ir išveda jas.

4. O kad išlėidžia avis savo, eina pirm jū, o avys eina paskuy jį; nes pažysta jo balsą.

5. Bet paskuy svėtimą ne eina, bet bēga nūg jo; nes ne pažysta balso svetimųjū.

6. Tą priekalbį pasākē jiems Jėzus. Bet anie ne suprato, ką jiems kalbėjo.

7. Tārē tada vėl jiems Jėzus: Ištiesōs, ištiesōs sakau jums: Aš esmi durimis avjū.

8. Visi, kurie tiktay pirm manęs atėjo, vagys yra ir razbāinikai; bet jū ne klausē avys.

9. Aš esmi durimis. Jey kas per manę ieis, bus išganytas: O ieis ir išeis ir ganyklą atras.

10. Vagis ne atēina, tiktay idant jis vogtu, užmuštu ir nužavintu; aš atējau, idant jie givātą turētu ir viso apščiay turētu.

11. Aš esmi piemū gerasis; gėras piemū givātą savo dūst už avis.

12. Bet samdininkas, ir tas, kursai ne esti piemū, kurio ne esti tikros avys, regėdams vilką atentį, aplėidžia avis ir pabėga; o vilkas pagąudo ir išvaiko avis.

13. O samdininkas bėga, jog esti samdininkas, ir ne tur rupestiės apie avis.

14. Aš esmi piemū gerasis ir pažystu manases, o manoses taipojau manę pašysta.

15. Kaipoj manę pažysta Tėvas, taip ir aš pažystu Tėvą, ir givātą mano guldau už avis.

16. Turiu ir kitas avis, kurios ne esti iš tōs avinyčiōs; irtas man reikatvest, ir balsą mano klausys, o bus viena avinyčia, ir vienas piemū.

17. Todėl manę myl Tėvas, jog aš guldau givātą mano, idant ję vėl imčiau.

18. Niekas jōs ne ima nūg manęs, bet aš guldau ję pats nūg savęs; turiu galybę, dūt ję, ir turiu galybę, vėl ję imt. Tą isākimą ėmėjau nūg mano Tėvo

19. Tada stōjos vėl pėrsiskirimas tarp Žydū dėl tū žodžiū.

20. Kalbėjo betaig daug iš jū: Vėlną tur ir paduko. Kogidėl jo kląusot?

21. Kiti sākė: Tie žodžiai ne esti vėlną turinčio. Argi vėlnas gal aklijū akis atvert?

22. Bet buvo Jeruzalėj' šventė pašventimo bažnyčios, ir žiema buvo.

23. Ir vāikščiojo Jėzus bažnyčioj', priangije Salamono.

24. Tada apstōjo jį Žydai ir tārė jam: Iki koleygi tu dušias mūsų abejojimė užlaidai? Jey tu esi Kristus, pasakyk mums iškey.

25. Atsākė jiems Jėzus: Pasakiau jums, o ne tikite. Darbai, kuriuos aš darau vardė mano Tėvo, tie apie manę luidija.

26. Bet jūs ne tikite; nes ne este iš mano avjū, kaipoj jums pasakiau.

27. Mano avys klausoj mano balso, o aš jas pažystu, ir eina paskuy manę.

28. O aš givātą amžiną dūmi joms, ir ne pražus ant amžiu, ir niekas jū ne išplėš iš mano rankū.

29. Tėvas mano, kursai man jas dāvė, didėsnis yra už visus; o niekas ne gal jū

išplėst iš rankų mano Tėvo.

30. Aš ir Tėvas vienu esame.

31. Pakėlė tada vėl akmenis Žydai, idant ji akmenimis užmuštu.

32. Atsākė jiems Jėzus: Daug gerų dāiktų parodziau jums nūg mano Tėvo; dėl kurio darbo iš tų manę akmenimis mušat.

33. Atsākėjam Žydai, kalbėdami: Dėl gėro darbo ne metam tavę akmenimis, bet dėl bluznijimo, ir jog tu budams žmogus darais pats Dievu.

34. Atsākė jiems Jėzus: Argi ne esti parašyta zokone jusū: Aš pasakiau: Dievai este.

35. Jeygu tus pavadino Dievais, kuriump stójos žodis Dievo, o ne gal but rástas lauštas:

36. O tam, kuri Tėvas pašventė ir nusiuntė ing svietą, jūs sákote, tu bluzniji, jog pasakiau, esmi Sunus Dievo?

37. Jeygu ne darau darbus mano Tėvo, ne tikėkit man.

38. O jeygu darau, norint man ne tikėtumbit, tikėkitegi darbams; idant pažintumbit ir tikėtumbit, jog Tėvas esti manije, o aš jame.

39. Tada vėl įėškójo ji sugaut; bet jis išėjo iš jų rankų.

40. Ir nuėjo vėl už Jordaną,

ing aną vietą, kur pirm Jonas krikštijo, ir tenay laikės.

41. O daugel jų ateidami jop kalbėjo: Tiesa Jonas ne jókio stebuklo ne padarė; bet vis, ką tiktay Jonas apie tą pasakė, yra tiesa.

42. Ir daug jų tenay itikėjo ing jį.

PERSKYRIMAS XI.

O buvo nekursai sergas, vardu Lázarus nūg Betaniós, iš miestėlio Mariós ir Martós, seseriės jo.

2. O ta buvo ana Maria, kuri pátepė Viešpatį mostimi ir šlūstė kojas jo plaukais savo; kuriós brolis Lázarus sirgo.

3. Siuntė tada sėseres jop, kalbėdamos: Viešpatie. štay tasai, kurį tu myli, sérga.

4. O išgirdęs Jėzus tarė: Ta liga ne esti ant smertiės, bet dėl garbės Dievo, idant butu pagárbintas Sunus Dievo per ję.

5. O Jėzus milėjo Martą, ir jós sėserį, ir Lazaru.

6. Todėley kaip išgirdo, jog sirgo, tada pasiliko dvį dieni ant tós vietós, kur buvo.

7. Potam tarė Mokitiniump: Eikim vėl Judėós žémėn.

8. Kalbėjo jam Mokitinei: Mokitojau, aną kart įėškójo

Žydai, kaip tavo akmenimis užmuštu, o vėl ten eini?

9. Atsākē Jēzus: Argi ne dvilika yra adynū dienōs? Jey kas vāikščioja dienoj', ne pasižeis, nes rēg šviesybę šio svieta.

10. O jey kas vāikščioja nāktijē, pasižeidžia, jog jame šviesōs nēra.

11. Tatai pasākē, ir potam tārē jiems: Lāzarus, prietelis musū miegti, bet eimi, idant jį iš miego pabudinčiau.

12. Tada tārē Mokitinei jo: Viešpatie, jey miegti, bus sveikas.

13. Bet Jēzus kalbėjo apie josmirtį, bet anie tārē, jį apie užmigimą, miego kalbantį.

14. Tada jiems tārē Jēzus iškey: Lāzarus numirė.

15. Ir džiaugiūsi dėl justū, jog tenay ne buvau, idant tikėtumbit. Bet eikim jop.

16. Tārē todėl Tamošus, kurį vadina Didymus, Mokiti-niems: Eikim ir mes, idant su jū mirtumbim.

17. Atėjęs tada Jēzus, rado jį jau kėturias dienas grabė gulintį.

18. (O buvo Betania artų Jeruzalės, kaip apie penkiolika varstū.)

19. Ir buvo daug Žydū atėjusū Martosp ir Mariosp, idant jas linksmintu dėley jū brolio.

20. Martą tada išgirdusi, Jėzų ateinantį, ėjo jam prieš; bet Maria namie sėdėjo.

21. Tada tārē Marta Jėzausp: Viešpatie, kada čonay butumbei buvęs, ne butu numiręs mano brolis.

22. Bet ir dabar žinau, jog apie ką tiktay Dievą melsi, dūs tatai tav Dievas.

23. Tārē jei Jėzus: Tavo brolis kėlsis.

24. Kalbėjo jam Marta: Žinau, jog kėlsis prikėlime iš numirusiū sudnoj' dienoje.

25. Tārē jei Jėzus: Aš esmi prikėlimas iš numirusiū ir givāta; kas tik ing manę, norint ir numirtu, bus gyvas.

26. O kiekvienas, kurs gyvas esti, o tik ing manę, ne mirs ant amžiū. Argu tikitam?

27. Tārē jam: Ir labay, Viešpatie! Aš intikėjan, jog tu esi Kristus, Sunus Dievo, kur-sai turėjo ateit ant svieta.

28. O tatai pasākiusi, nuėjo ir slapčey pavadino Marią, sėserį savo, kalbėdama: Yra čę Mokitojas ir vadina tavęs.

29. Ana kaip tiktay išgirdo, greitay kėlės ir ėjo jop.

30. O Jėzus dar ne buvo atėjęs ing miestėlį, bet dar buvo toje vietoje, kur Marta buvo išėjusi prieš jį.

31. Tada Žydai, kurie su jė buvo namie ir linksmino jė, išvydę Marią, jog vėikey kėlės ir išėjo,ėjo paskuy jė, kalbėdami: Eina grábop, idant tenay verktu.

32. Bet kada Maria atėjo ten, kur buvo Jėzus, išvydusi jį, pūlė kojump jo ir tārė jam: Viešpatie, kada če butumbei buvęs, ne butu mano brolis numiręs.

33. Tada išvydęs jė Jėzus verkenčią ir Žydus, kurie buvo su jė atėje, verkenčius, gailingay pasikrutino (labay apsinirto) Dvasėje, ir užsimūtijo,

34. Ir tārė: Kurgi jį paguldėt? Tārė jam: Viešpatie, eik o veizdėk.

35. Jėzus apsiverkė.

36. Tada tārė Žydai: Štay, kaipo jį milėjo.

37. O nekurie iš jų kalbėjo: Argi negalėjo tasai padaryt, kursai atvėrė akis áklojo, idant tasai ne butu numiręs?

38. Bet Jėzus gailistėj' pasijudinęs (apsinirtęs) pats savije, atėjo grábop. Bet buvo dūbė, ir akmū buvo užristas ant jės.

39. Kalbėjo Jėzus: Atimkit tą ákmenį! Tārė jam Martą, sesū ano numirusio: Viešpatie, jau pakvipo; nes gulėjo kėturiyas dienas.

40. Pasákė jei Jėzus: Argi aš tav ne kalbėjau, jog jey intikėsi, išvysi šlovę Dievo.

41. Nurito tada ákmenį, kur buvo lavonas paguldytas. O Jėzus pakėlęs akis savo aukštyn, tārė: Tėve, dėkavoju tav, jog manę išklausei.

42. O aš žinau, jog manę visadós išklausiai. Bet tatai pasakiau dėl žmonū aplink stovinčių, idant tikėtu, jog tu manę siuntei.

43. O tatai tāręs, prašuko didžiū balsu: Lázarau, išeišk laukan!

44. Ir išėjo tas, kursai buvo numiręs, turėdams surištas rankas ir kojas skaromis, o vėidas jo buvo skarà aprištas. Kalbėjo jiemus Jėzus: Išriškit jį, o tegul nueina!

45. Daug tada Žydū, kurie buvo atėje Mariosp, o regėjo tatai, ką padarė Jėzus, intikėjo ing jį.

46. Nekomie bet iš jų nuėjo Parizeušumpir pasákė jiems, ką Jėzus padarė.

47. Tada susirinko prakilnėsní kunigai ir Parizeušai rodon ir kalbėjo: Kągi veikiam? nes tas žmogus daug stebuklū dáro.

48. O jey jį taip paliksim, visi ing jį intikės; ir ateis

Bimionis ir atims mums tą vietą, musų ir žmones.

49. O vienas iš jų, Kaiposus, budamas aukščiausiu kunigu tą mėta. tārė jiems: Jūs nieko ne žinot,

50. Neyapdumojat, jog mums privalu, idant vienas žmogus mirtu už žmones, o idant ta visa giminė ne pražūtų.

51. O to ne kalbėjo pats nūg savęs, bet budams aukščiausiu vyskupu tą mėta, pranašavo, jog Jėzus turėjo mirt už tą giminę.

52. O ne tiktay už tą giminę, bet idant tapojan vaikus Dievo, kurie buvo išbarsyti, vienybėn surinktu.

53. Nūg tōs tada dienos susirūdijo, kaipojū nužudytu.

54. Todėl Jėzus jau ne vaikščiojo regėtinay tarp Žydų, bet iš ten nuėjo šalim ing miestėli, kurs est arty pūsčiōs, vadinamą Epraim, ir tenaygi givėno su Mokitineis savo.

55. O buvo arty Velykos Žydų; o daug jų užžengė Jeruzalėn iš tōs šalies pirm Velykų, idant apsičystitų.

56. Jėškōjojie tada Jėzaus ir kalbėjo tarp savęs stovėdami bažnyčioj: Kas jums rėgis, jog neatėjo ant šventės?

57. O vyriāusieji kunigai ir Parizenšai buvo išdāvę

isākima, jey kas žinotų, kur jis butu, idant dātu žinę, jeyb jį sugautu.

PERSKYRIMAS XII.

Tada Jėzus šešiemis dienomis pirm Velykų atėjo ing Betaniją, kur buvo Lāzarus, tas, kursai buvo numiręs, kurį prikėlė iš numirusių.

2. Tenaygi jam pritaisė vėčėrią, o Marta tarnavo. O Lāzarus buvo vienas iš tų, kurie su jų drange sėdėjo prieig stālo.

3. Maria tada ėmusi svārą mostiēs špikanardo labay brāngios, pātėpė kojas Jėzaus, ir nušlūstė plaukais savo kojas jo. O buvo pripilditi namai kvapū tōs mostiēs.

4. Tada tārė vienas iš Mokitiniū jo, Judošus, sunus Simono Iškarjoto, kursai turėjo jį išdūt:

5. Kōgidėl tōs mostiēs ne pardavė už triš šimtus grāšiū, o ne davė ubagams?

6. O tatai kalbėjo, ne jog turētu rupestį apie ubagus, bet jog buvo vagis ir māsna turėjo, o nešodavo, ką tiktay idėdavo.

7. Tada tārė Jėzus: Dūk jei pakājū! Ant dienos mano palāidojimo tatai jį laikė.

8. Nes ubagus visadōs pas

savę turite, bet manę ne visadōs turite.

9. Ištyrė tada pulkas didis iš Žydū, jog jis tenay buvo, ir atėjo ne tiktay dėley Jėzaus, bet idant taipojau Lázaru regėtu, kurį buvo prikėles iš numirusiū.

10. Bet ródijo prakilnėsnis kunigai, idant ir Lázaru nužavintu.

11. Nes daugel Žydū dėley jo atėjo ir intikėjo ing Jėzu.

12. Ant rytojans didis pulkas, kursai buvo atėjęs ant šventės, išgirdęs, jog Jėzus eina Jeruzalėn,

13. Eme šakeles palmū ir išėjo prieš jį ir šankė: Ozianna! pašlávintas, kursai ateina vardan Viešpaties, Karálus Izraėlo!

14. O gávęs Jėzus asiláitį, užsėdo ant jo, kaipo parašyta yra:

15. Nesibijók, duktė Zion; štay tavo Karálus ateiti, sėdėdams ant asiláičio.

16. O to iš pirmo ne suprátó Mokitinei jo; bet kaip Jėzus buvo pėrsíviestas, tada atminė, jog tatai apie jį buvo parašyta, o jog jie jam tatai buvo padarė.

17. Bettiežmonės, kurie buvo su jū, kaipo Lázaru pavadinó iš grábo, ir prikėlė jį iš numirusiū, pagyrė tą darbą.

18. Dėl to taipojau išėjo prieš jį pulkas, kaip girdėjo, jog jis tą stebuklą padaręs.

19. Tada kalbėjo Parizeušai tarp savęs: Rėgit, jog nieko ne padarysit? Štay, svietas paskuy jį nuėjo.

20. O buvo nekurie Grėkai tarp tū, kurie buvo užžengę, idant melstus ant šventės.

21. Tie atėjo Pilippop, kursai buvo iš Betsaidōs Galilėōs, ir prášė jį, kalbėdami: Pone, mes norime regėt Jėzu,

22. Nuėjes Pilippas pasákė Andriejui, o Andriejus vėl ir Pilippas pasákė Jėzui.

23. O Jėzus atsákė jiems, kalbėdamas: Atėjo adyna, idant butu pagárbintas Sūnus Žmogaus.

24. Ištiesōs, ištiesōs sakau jums: Jey grudas kviečiū ipūlęs ing žėmę ne apmirtu, pats vienas pasiliekti; bet jeygu apmirtu, daug vaisaus atneša.

25. Kas myl givátą savo, pražudys ję. O kas nekenčia givátōs savo ant šio svieto, tas ámžinosp givátosp išlaidys ję.

26. Jey kas man taruáuja, tē sėka manę. O kur aš esmi, tenay bus ir mano tarnas. O jeygu kas man tarnáus, pagarbys jį Tėvas mano.

27. Dabar dušia mano siel-

varlinga yra. Ir kagi tarsu? Tėve, gėlbėk manę nūg tōs adynōs. Bet dēl to atėjau ant tōs adynōs.

28. Tėve, pėršviesk tavo vardą. Atėjo tada balsas iš dangaus: Aš jį pėršviečiau ir dar pėršviesiu.

29. Tada žmonės, kurie čė stovėjo ir girdėjo, kalbėjo: Perkunas griūdžia. O kiti tārė: Angėlas jam kalbėjo.

30. Atsākė Jėzus tarydams: Ne dēl manęs tas balsas stōjos, bet dēl jusū.

31. Dabaryrasūdassšiosvieto; dabar kunigaikštis šio svieto laukan bus išmestas.

32. O aš kaip busu paaukštintas nūg žėmės, visus savėspi trauksu.

33. O kalbėjo tatai, paženk-lindamas, kokiū smerčiu turėjo mirt.

34. Atsākė jam ansai pulkas: Mes girdėjom iš zókano, jog Kristus patenka ant amžiu; o kaipogi tu kalbi, jog reikia, idant Sunus Žmogaus butu paaukštintas? ir kursaigi yra tas Sunus Žmogaus?

35. Tada jiems tārė Jėzus: Dar ant mazo čėso yra sujumis šviesybė. Vaikščiokit tada, kolay šviesybę turite, idant jus tamsybes ne apimtu. Nes kas tamsybėj' vaikščioja, nežina, kur eiti.

36. Koley šviesybę turite, tikėkite ing šviesybę, idant butumbit vaikais šviesybės.

37. Tatai pasākė Jėzus, o nuėjes pasislėpė nūg jų. O norint taip daug stebuklų padarė po akim jų, tačiau ne intikėjo ing jį.

38. Idant išsipilditu žodis Ezaiošaus Pránašo, kurį pasākė: Viešpatie, kasgi intikėjo kōzonei musū, o pe-tys Viešpaties kamuigi yra apreikštas?

39. Dēl to tikėt negalėjo, jog vėl Ezaiošus pasākė:

40. Apjėkino akis jų ir užkietino širdis jų, idant akimis ne regėtu, o širdimi ne išmanytu, ir ne sugryštu, idant jūs išgydičiau.

41. Tatai pasākė Ezaiošus, kad regėjo jo garbę ir kalbėjo apie jį.

42. Vienok bet ir iš vy-resnųjų daugel jų ing jį intikėjo; bet dēl Parizeusū ne išpažino jo, idant iš iškalės ne butu išmesti.

43. Nes labjaus numilėjo garbę prie žmonū, ney garbę prie Dievo.

44. Bet šaukė Jėzus ir bilójo: Kas tik ing manę, ne ing manę tik, bet ing tą, kursai manę siuntė.

45. Ir kas manę rėg, rėg tą, kursai manę siuntė.

46. Aš šviesybė atėjau ant sviesto, idant nę vienas, kursai tik ing mane. tamsybėje ne pasiliktu.

47. O jeygu kas klausytūs mano žodžiū, o ne intikėtu, aš jo ne sūdių. Nes ne atėjau, idant sūdičau svieta, bet idant išganyčau svieta.

48. Kas manę paniekina, o ne priima mano žodžiū, tas tur, kursai ji sūdis: Žodžei, kurius aš kalbu, ji sūdis sudnoj' dienoje.

49. Nes aš patsai iš savęs ne kalbėjau, bet tasai, kursai manę siuntė, Tėvas, man isákima davė, ką turėčiau kalbėt ir apsakyt.

50. Ir žinau, jog jo isákimas esti giváta ámžina. Togidėl tatai, ką aš jums kalbu, kaip man pasákė Tėvas, taip kalbu.

PERSKYRIMAS XIII.

O pirm šventės Velykū, žinodams Jėzus, jog atėjo jo adyna, idant eitu iš šio sviesto Tėvop, numilėjęs savosus, kurie buvo ant sviesto, iki gálo numilėjo jūs.

2. O buvo po večėriós, kada vėlnas jau buvo dáves ing širdį Judošui Simonui Iškarriotui, idant ji išdūtu,

3. Žinodams Jėzus, jog Tėvas vis padavė ing rankas

jo, o jog nūg Dievo išėjo ir Dievop eina.

4. Kėlės jis nūg večėriós ir nudėjo savo rubus, o ėmęs prastyrią, apsijūsė.

5. Potam ipylė vándenio ing praustuę ir pradėjo Mokitiniems kojas mazgot, ir šlūstit prastyria, kurė buvo apsijūsės.

6. Tada atėjo Simonop Pétrop. O jis jam tārė: Viešpatie, tugu tu man kojas mazgosi?

7. Atsákė Jėzus ir tārė jam: Ką aš darau, tu dabar ne žinai, bet potam žinosi.

8. Kalbėjo jam Pétras: Ne mazgosi tu kojū mano niekadós. Atsákė jam Jėzus: Jey tavę ne mazgosu, ne turėsi ne jokiós daliės su manim.

9. Tārė jam Simonas Pétras: Viešpatie, ne tiktay kojas mano, bet ir rankas ir gálvą,

10. Tārė jam Jėzus: Kas yra numazgotas, ne reikalauja, tiktay idant kojas numazgotu; nes čystas yra visas. Ir jūs este čysti, bet ne visi.

11. Nes zinójo, kursai ji turėjo išdūt; dėl gito tārė, ne visi este čysti.

12. Kad tada numazgójo kojas jų, ir ėmė savo rubus, pásisėdęs vėl už stálo, tārė jiems: Ar žinote, ką jums padariau.

13. Jūs manę vadinat Mo-

kitoju ir Viešpatimi, o geray sákote, nes ir esmi tasai.

14. Jey tada aš Viešpats ir Mokitojas jusų, numazgojau kojas jusų: Ir jūs turit vienas antro kojas mazgoti.

15. Nes davjau jumus pavėiklą, idant, kaipo aš jumus padariau, ir jūs darytumbit.

16. Ištiesos, ištiesos, sakau jumus, ne esti tarnas didėsnis už savo poną, ney pasiuntinys yra didėsnis už tą, kursai jį siuntė.

17. Jeygu tatai žinote, išganyti este, jey tatai dārote.

18. Ne apie visus jus kalbu; aš žinau, kurius aprinkau, betidantišsipilditu, rāštas, kursai su manim vālgo dūną, pakėlė prieš manę savo kulną.

19. Dabar jumus sakau pirm to, ne kaip tatai stosis, idant kada tatai stosis, intikėtumbit, jog aš esmi.

20. Ištiesos, ištiesos sakau jumus, kas priima tą, kurį siūsu, manę priima; o kas manę priima, tą priima kursai manę siunte.

21. Tai pasákęs Jėzus nusismūtijo dvasėje, ir ludiyo ir tārė: Ištiesos, ištiesos sakau jumus, jog vienas iš jusų išdūs manę.

22. Tada Mokitinei veizdėjo

kits ing kitą, abejodami, apie ką tatai kalbėtu.

23. O buvo vienas iš Mokitinių jo, kursai buvo atsigulęs prieglobstije Jėzaus, kurį milėjō Jėzus.

24. Togidėl ant jo pamōjo Simonas Pėtras, idant klausinētu, kursai tasai būtu, apie kurį kalbėjo.

25. O jis atsigulęs prie krutū Jėzaus tārė jam: Viešpatie, kursai tas yra?

26. Atsákė Jėzus: Tas yra, kuriam aš padažęs kasnį dūnōs padūsu. O padažęs kasnį dūnōs dāvė Judošui Simonui Iškariotui.

27. O tūjaus po to kasnio dūnōs inėjo ing jį šėtonas. Tada jam tārė Jėzus: Ką darai, daryk vėikey.

28. O to niekas ne suprato iš drange sėdinčių, kodėl jam tatai kalbėjo.

29. Nes nekurie tārės, kadangi Judošus turėjo mašną, jog jam tārė Jėzus: Pri-pirk mums, ko reikia ant šventės, arba idant ką dūtu abagams.

30. Tada ans ėmęs aną kasnį dūnōs, tūjaus išėjo; o naktis buvo.

31. Kaip tadā jis išėjo, tārė Jėzus: Dabar yra pagārbintas Sunus Žmogaus, o Diėvas yra pagārbintas jame.

32. O kadangi Dievas pagárbintas yra jame, tada jį ir Dievas pagárbys pats saviĳe, ir tūĳaus jį pagárbys.

33. Vaikėlei, dar ant mažo ėšo esmi su jumis. Jėškó-sit manėš, bet kaipo pasakiau Žydams, kuraš eimi, jūs ateit negálite, taip ir jumus dabar sakan.

34. Prisákima nanĳą dūmi jumus, idant tarp savėš milėtumbitėš, kaipo aš jus numilėĳau, idant ir jūs tarp savėš milėtumbitėš.

35. Iš to pažys visi, jog mano Mokitineis este, jey méile turėsite viens prieš kitą.

36. Tārė jam Simonas Pétras: Viešpatie, kurgi eimi? Atsákė jam Jėzus: Kuraš eimi, tu dabar paskuy manę eit ne gali, bet potam eisi paskuy manę.

37. Kalbėĳo jam Pétras: Viešpatie, kogidėl dabar paskuy tavę eit ne galu? Givátą mano už tavę paguldysu.

38. Atsákė jam Jėzus: Artu givátą tavo už manę paguldysi? Ištiesėš, ištiesėš sakan tav, ne prágys gaidys, net manėš tris kartus užsigysi.

PERSKYRIMAS XIV.

Te-nesismútija širdis jus! Jūs tikite ing Dievą, ir ing manę tikėkite.

2. Namúse mano Tėvo daug yra givėnimū. O jey taip ne butu, pasakyčiau jums: Eimi, idant jumus pritaisyčiau vietą.

3. O kad nueisu ir pritaisysu jums vietą, atelsu vėl ir imsu jus savėšp, idant, kur aš esmi, ir jūs butumbit.

4. O kur aš eimi, žinote, ir kėlą žinote.

5. Tārė jam Tamošus: Viešpatie, 'ne žinome, kur eini, o kaipogi gálime kėlą žinot?

6. Tārė jam Jėzus: Aš esmi kėlas ir tiesa ir givata. Niekas ne ateit Tėvop, neng tikt' per manę.

7. Kada manę pažintumbit, ir Tėvą mano pažintumbit; ir jau jį dabar pažystat ir regėĳot jį.

8. Kalbėĳo jam Pilippas: Viešpatie, parodik mums Tėvą, o gana mums.

9. Tārė jam Jėzus: Taip ilgay esmi su jumis, o ne pažinai manėš? Pilippe, kas manę régi, rėg ir Tėvą; kaipogi tu kalbi, parodik mums Tėvą?

10. Ar ne tiki, jog aš esmi Tėviep, o Tėvas manip? Žodžius, kuriuos aš jums kalbu, ne pats nūg savėš kalbu, bet Tėvas, kursai manip givėna, tas dáro tus darbus.

11. Tikėkit man, jog aš Tė-

viepi, o Tēvas mani piyrā; o jey ne, tay dēl pačiū darbū tikēkit man.

12. Ištiesōs, ištiesōs sakau jums, kas tik ing manē, darbus, kurius aš darau, ir pats darys, ir dar už tūs didēsnius darys, kadangi aš eimi Tēvop mano.

13. O kā tiktay prašysite mano vardē, tatau darysu; idant butu pagārbintas Tēvas Suniepi.

— 14. Jey kā prašysit mano vardē, aš darysu.

15. Jey manē mylit, prisākimus mano laikykit.

16. O aš prašysu Tēvā, o kitā Palinksmintoji dūs jums, idant su jums pasiliktu amžinay:

17. Dvasē tiesōs, kurē svietas priimt ne gal, nesa jōs ne rēg, ney pažysta jōs; bet jūs jē pažystate, kadangi prieg justū pasilikti ir jusimp bus.

18. Ne paliksu jus siratomis; ateisu jusump.

19. Dar māža vālanda yra, o sviets manē daugiausne rēgēs, bet jūs manē regēsitate; nes aš gyvas esmi, ir jūs gyvi busite.

20. Toje dienoje jūs pažysite, jog aš esmi Tēviepi mano, ir jūs manip, ir aš jusimpi.

21. Kas tur prisākimus mano ir laiko jūs, tas yra, kursai

manē myl. O kas manē myl, milēs taipojau jį mano Tēvas; ir aš jį milēsu ir apreikšu jam patsai savē.

22. Sāko jam Judas, ne ansai lškariotas: Viešpatie, kasgi tatau yra, jog mums nori apsireikšti, o ne svietai?

23. Atsākē Jēzus ir tāre jam: Jey kas manē myl, žodžius mano laikys; ir Tēvas mano milēs jį, ir jopiateisime ir givēnimā jempi padarysime.

24. Kas manēs ne myl, žodžių mano ne laiko; o žodis, kurį girdite, neesti mano, bet Tēvo, kursai manē siuntē.

25. Tatau jums pasakiau pas jus budamas.

26. Bet Palinksmintojas Dvasē Šventoji, kurē Tēvas atsiūs mano vardē, ta jus išmokys vis, ir primys jums vis, kā tiktay jums pasakiau.

27. Pakāju palickmi jums, mano pakāju dūmi jums; ne taip dūmi jums, kaip svietas dūda. Te ne išsigąsta širdis justū ir te-nesibijos.

28. Girdējot, jog aš jums pasakiau: Nueimi ir vėl ateisu jusump. Kad manē milētumbit, ben džiaugtumbitēs, jog pasakiau, eimi Tēvop; nes Tēvas mano didēsnis yra už manē.

29. Ir dabar jums pasakiau,

pirm ne kaipo tatau stoja, idant, kada tatau stosis, intikētumbit.

30. Jau tolaussu jumis daugel ne kalbēsu; nesa ateina kunigaikštis šio svieta, o manip nieko ne tur.

31. Bet idant pažintu svietas, jog mylu Tēvā, o kaipo man isāke Tēvas, taip darau: Kēlkitēs, o eikim iš čel

PERSKYRIMAS XV.

Aš esmi tikras vynu mēdis, o Tēvas mano yra vyno daržinikas.

2. Kožnā vyno šakėlę prieg manēs, kuri vaisaus ne neša, jis atkerta. O kiekvienā, kuri ātneša vaisū, jis apōystija, idant daugiaus vaisaus nēstu.

3. Jau jūs este čysti dėl žodžio, kurį jums kalbėjau.

4. Pasilikitegi manipi, ir aš jusimpi. Kaipo vyno sakėlē ne gal atnēst vaisaus iš savēs, jey ne pasiliktu vyno mēdije: Taipo ney jūs, jey manipi ne pasiliksiti.

5. Aš esmi vyno mēdis, jūs šakėlēs. Kas pasiliekt manipi, o aš jame, tas atneša daug vaisaus. Nēs be manēs nieko daryt ne gūlite.

6. Jey kas ne pasiliks manipi, išmestas yra laukan kaip šakėlē ir sudžiūsta, ir su-

renka jas ir ing ugnį imeta ir dėga.

7. Jey manipi pasiliekte, ir žodžei mano jusimp pasiliekte, ką tiktay norētumbit prašysit, o stosis jumus.

8. Tame yra pagārbinamas Tēvas mano, idant apstingā vaisū atnēstumbit, o butumbit Mokitineis mano.

9. Kaipo manę milėjo Tēvas, taip ir aš numilėjau jus. Pasilikite mano mēilėj'.

10. Jey mano prisākimus laikysite, pasiliksiti mēilėj' mano: kaip ir aš laikiau prisākimus mano Tēvo ir pasiliekti jo mēilėj'.

11. Tatau jumus pasakiau, idant mano linksmybē jusimp pasiliktu, o jūsų linksmybē butu tobula.

12. Tas yra mano prisākimas, idant tarp savēs milētumbitēs, kaipo aš jus numilėjau.

13. Didėsnis mēilės už tą niekas ne tur, tiktay kada kas savo givātą paguldō už savo prietelus.

14. Jūs este mano prietelei, jey darysite, ką tiktay jumus prisakau.

15. Jau tolaus ne vadysu jus tarnais; nes tarnas nežina, ką dāro jo Viešpats. Bet jus pavadinau prieteleis, jog vis, ką girdėjau nūg mano Tēvo, apsakiau jumus.

16. Ne jūs manę aprinkot, bet aš jus aprinkau ir paskyriau jus, idant nueitumbit ir atnėštumbit vaisų, o vaisus jūsų idant pasiliktu, jeik ką tiktay prašytumbit Tėvą manovardė, idantjums dūtu.

17. Tatai jums prisakau, idantvienas antrą milėtumbit.

18. Jey jūsų svietas nekenčia, žinokite, jog manę pirmjaus, ne kaip jūsų, ne kentė.

19. Kad butumbit iš svieto, svietas savąjė milėtu; bet jog ne este iš svieto, bet aš jus isrinkau iš svieto, togidėl jūsų nekenčia svietas.

20. Atminkit žodį, kurį aš jums pasakiau: Ne esti tarnas didėsnis už savo poną. Jey manę pėrsekiojo, ir jus pėrsekios: jey žodžius mano laikė, ir jūsų laikys.

21. Bet jums tatai vis darys dėl mano vardo, jog ne pažystato, kursai manę siuntė.

22. Jey ne bučiau atėjęs, o ne kalbėjęs jioms, ne turėtu grieko; bet dabar ne tur iškalbės dėl savo grieko.

23. Kas manę nekenčia, ir Tėvo mano nekenčia.

24. Kad ne bučiau dāres tū darbū tarp jų, kuriū niekas kitas ne dārė, grieko ne turėtu; bet dabar regėjo ir ne kentėjo bei manę, bei Tėvo mano.

25. Bet idant išsipilditu

žodis, kursai yra zokone jų parašytas: jog manę be priežastiės ne kentėjo.

26. O kad ateis ans Linksminojas, kurį aš jums siūsu nūg Tėvo, Dvasė tiesos, kuri nūg Tėvo išeiti, apie manę ludis.

27. Bet ir jūs ludisite, nes su manim nūg pradžiōs buvotė.

PERSKYRIMAS XVI.

Tatai jums pasakiau, idant nesipiktintumbit.

2. Išmes jus iš surinkimū; bet ateit čėsas, jog kiekvienas, kursai jus užmuš, tarsi Dievui garbę (tarnāvimą dāras).

3. O tatai jums padarys, jog ne pažystā Tėvo, ney manę.

4. Bet aš jums tatai pasakiau, idant, kada ateis tas čėsas, atsimintumbit tō, jog aš jums pasakiau. O to iš pradžiōs jums ne sakiau, nes su jumis buvau.

5. Bet dabar eimi top, kursai manę siuntė, o niekas iš jūsų ne klāus manę, kur eini?

6. Bet jog jums tatai pasakiau, smutka pripildita est širdis jūsų.

7. Bet aš jums tiesą kalbu, privalu jums, idant aš nueičau. Nes jey ne nueičau, Palinksmintojas ne ateis

jusump; bet jey nueisu, siūsu jį jusump.

8. O anas atėjęs, kaltissvietą dėl grieko, ir dėl teisybės, ir dėl sūdo.

9. Dėl grieko, jog neintikėjo ing manę.

10. Dėl teisybės bet, jog Tėvop mano eimi, o jau manęs daugiaus ne regėsit.

11. O dėl sūdo, jog kunigaikštis šio svieto jau yra apsūditas.

12. Turin dar jums daug kalbėti, bet dabar tai pakélt ne gálite.

13. Betkada ateisana Dvasė tiesós, ives jus ing visokią tiesą. Nes ne pati nūg savęs kalbės, bet ką tiktay išgirs, kalbės, ir ateisenčius dáiktus jums apsakys.

14. Ana manę pagárbis, jog iš mano ims, o apsakys jums.

15. Vis, ką tur Tėvas, mano yra; dėlgito sakiau: Jog iš mano ims, o jumas apsakys.

16. Po mažam, o ne regėsit manęs, ir vėl po mažam, o regėsit mane, nes aš eimi Tėvop.

17. Kalbėjo tada nekurie iš Mokitinių jotarp savęs: Kasgi tatau yra, ką mums kalba, po mažam, o ne regėsit manęs, ir vėl po mažam, o regėsit manę, ir jog aš eimi Tėvop?

18. Togidėl kalbėjo. Kasgi

tatau yra, ką kalba, po mažam? Ne žinom, ką kalba.

19. Tada Jėzus pažino, jog jį kláusti norėjo, ir táré jiems: Apie tatau klausinėjat tarp savęs, jog pasakiau, po mažam, o ne regėsit manęs, ir vėl po mažam, o regėsit manę;

20. Ištiesós, ištiesós sakau jums, jog jūs verksite, ir raudosite, o svietas linksmisis, o jūs sielositės: bet sielvartas jūsų pavirs jumis ing džiaugsmą.

21. Moteriškė kada gimdo, sielvartą tur, nes atėjo adyna jós; bet kada pagimdė vaikėli, jau ne átmena sopulio dėl džiaugsmo, jog žmogus gimė ant svieto.

22. Ir jūs dabar sielvartą turite; bet vėl regėsu jus, ir linksmisis širdis jūsų, o linksmybės jūsų niekas ne atims nūg jūsų.

23. Ir toj' dienoj' ne kláusite nieko manęs.

Ištiesós, ištiesós sakau jums, ką tiktay prašysite Tėvą mano vardė, dūs jumas.

24. Iki šioley nieko ne prášėt mano vardė. Prašykit, o imsit, idant linksmybė jūsų butu tobula.

25. Tatau jums per prilyginimus kalbėjau. Bet ateiti čėsas, kad jau tolaus ne per prilyginimus jums kalbėsu,

bet iškey apie Tėvą, mano apsakysu jums.

26. Tų' dienoje manō vārdē prašysite; o ne kalbu jums, jog aš mano Tėvą prašysu už jus.

27. Nes pats Tėvas myl jus, jog jūs manę milėjote ir intikėjot, jog aš nūg Tėvo išėjau.

28. Išėjau nūg Tėvo, o atėjau ant svieto; ir vėl paliekmi svieta, o eimi Tėvop.

29. Tārē jam Mokistinei jo: Štay, dabar iškey kalbi, o nejokio priekalbjo ne sakai.

30. Datar žinome, jog vis žinai, o ne reikalauji, idant tavę kas klāustus: Togidėl tikime, jog nūg Dievo išėjai.

31. Atsākē Jėzus jiems: Dabar tikite.

32. Štay, ateis adyna, ir labay jau atėjo, kad busite išbarstiti kiekviens ing sava-ję, o manę vieną paliksite; bet ne esmi vienas, nes Tėvas yra su manimi.

33. Tatai jums pasakiau, idant manipi pakāju turētumbit. Ant svieto suspaudimą turēsit; bet bukite linksni, aš pėrgalėjau svieta.

PERSKYRIMAS XVII.

Tatai pasākēs Jėzus, pakėlē savo akis dangun ir tārē:

Tėve, atėjo adyna, pėršviesk tavo Sunu, idant taipojau ir tavo Sunus pėršviestu tavę.

2. Kaip davei jam galybę ant viso kuno, idant jis visiemus, kurius jam davei, dūtu amžina givata.

3. O tatai esti amžina givata, idant tavę pažintu vienatijį tikrą Dievą ir kurį siuntei, Jėzu Kristu.

4. Aš tavę pėršviečiau ant žėmės ir pabaigiau darbą, kurį man davei, idant jį daryčiau.

5. O dabar pėršviesk manę tu Tėve pats savipi su ta šviesybę, kurę tavipitūrėjau, pirm nekaipo svietas buvo.

6. Apreiškiu tavo vārdą žmonėmus, kurius man davei iš svieto. Jie tavieji buvo, ir davei man jūs, ir jie laikē tavo žodžius.

7. Dabar jie pažino, jog vis, ką man davei, nūg tavęs esti.

8. Nes žodžius, kurius man davei, daviau jiems; o anie jūs priėmē ir pažino tikray, jog nūg tavęs išėjau, o intikėjo, jog tu manę siuntei.

9. Aš už jūs prašau, ne už svieta prašau, bet už tūs, kurius man davei, nes jie tavieji esti.

10. Ir vis, kas mano yra, esti ir tavo, o kas tavo, tai ir mano, ir pėršviestas esmi jūse

11. O ne esmi daugiaus ant svieto, bet anie yra ant svieto, o aš eimi tavęsp. Tëve šventas, išlaikyk jūs tavo vardė, kurius man davei, idant butu vienu, kaip o ir mes.

12. Kada su jeis buvau ant svieto, aš jūs išlaikiau tavo vardė, kurius man davei apsągojau jūs, ir ney vienas iš jų ne pražuvo, tik tay tasis sunus prapultiės, idant raštas išsipilditu.

13. Bet dabar tavęsp eimi ir kalbu tatai ant svieto, idant turėtu mano linksmybę pilnay savi.

14. Aš jiems davjau tavo žodi, o svietas jų ne kentėjo; nes ne esti nūg svieto, kaip o ir aš ne esmi nūg svieto.

15. Ne prašau, idant jūs atimtumbi nūg svieto, bet idant jūs apsaugotumbi nūg pikto.

16. Jiene esti nūg svieto, kaip o ir aš ne esmi nūg svieto.

17. Pašvęsk jūs tavo tiesoje: tavo žodis yra tiesa.

18. Kaip o tu manę siuntei ing svieta, taip ir aš jūs siunciu ing svieta.

19. O aš pasišvenčiu pats save už jūs, idant ir anie butu pašvęsti tiesoje.

20. O ne tik tay už jūs prašau, bet ir už anūs, kurie per jų žodi intikės ing manę.

21. Idant visi butu vienu, kaip o tu Tëve manipi, o aš tavipi; idant ir anie musimpi vienu butu; idant svietas intikėtu, jog tu manę siuntei.

22. O aš tą garbę, kurę man davei, davjau jiems: idant vienu butu, kaip o mes vienu esame.

23. Aš jūse, o tu manipi, idant butu tobulais vienybėje, o idant pažintu svietas, jog tu manę siuntei, o jog jūs numilėjei, kaip o ir manę numilėjei.

24. Tëve, kurius man davei, noriu, idant, kur aš esmi, ir anie butu su manim; idant regėtu garbę mano, kurę man davei, nes numilėjei manę pirm svieto. nugaruntavėjimo.

25. Teisus Tëve, svietas tavęs ne pažino; bet aš tavę pažinau, o ir tie pažino, jog tu manę siuntei.

26. Ir padariau jiems pažystamą tavo vardą, ir pažystamą padarysu; idant mėlė, kure manę milėjei, butu jūse, ir aš jūse.

PERSKYRIMAS XVIII.

Tatai pasakęs Jėzus išėjo su savo Mokitineis per upę Kidron, kur buvo daržas, ing kuri jį išėjo ir Mokitinei jo.

2. O žinėjo ir Judošus, kursai jį išdavė. tą vietą; nes tenay tånkey susieidavo Jėzus su savo Mokitineis.

3. Togidėl Judošus ėmęs pulką ir tarnus nūg vyrėsnū kunigū ir Parizeušū, atėjo ten su latarniomis ir žibureis ir ginklais.

4. Tada Jėzus žinodams vis, kas ant jo turėjo ateit, išėjęs tarė jiems: Ko jėškote?

5. Jie atsakė jam: Jėzaus Nazarėniškio. Tārė jiems Jėzus: Aš esmi! O stovėjo su jeis ir Judošus. kursai jį išdavė

6. Kaip tada jiems pasakė: Aš esmi! jie ėjo atgalūs ir pūle ant žėmės.

7. Tada vėl jūs paklausė: Ko jėškote? O anie tarė: Jėzaus Nazarėniškio

8. Atsakė Jėzus: Sakiau jums, jog aš tas esmi. Jey tada manęs jėškote, leiskitegi tiems atstot

9 Idant išsipilditu žodžei, kuris buvo pasakęs: Ne prapuldziau ney vieno iš tū. kuris man davei

10. Tada Simonas Pétras turėdams kalaviją, ištraukė jį ir ištiko tarną vyriāuso kunigo ir nukirto jam jo dėšinę ausį. O to tarno vardas buvo Malkus.

11. Kalbėjo tada Jėzus Pé-

trui: Idėk tavo kalaviją makštisna. Argi aš ne gėrsu to kieliko, kurį man davė manō Tėvas?

12. Tada pulkas ir šimtinikas ir tarnai Žydū sugavo Jėzū ir surišo jį,

13. Ir vedė jį pirmjans Annošausp, tas buvo kaipošaus ūšvis, kurs buvo aukščiausū kunigu tą mėtą.

14. O Kaipošus tasai buvo, kursai Žydams ródijo, jog naudingėsne yra, idant vienas žmogus numirtu už žmones.

15. Bet ėjo paskuy Jėzū Simonas Pétras, ir kitas Mokitinis. O tas Mokitinis buvo pažystamas aukščiausamui vyskupui ir inėjo su Jėzu ing dvārą vyriāuso vyskupo.

16. Bet Pétras stovėjo pas duris lauke. Išėjo tada antras Mokitinis, kursai buvo pažystamas aukščiausamui vyskupui ir kalbėjo vartinikei ir ivėdė Pétrą.

17. Tada kalbėjo Pétrui merga vartininkė: Argi ir tu ne esi vienas iš Mokitinių to žmogaus? Ans atsakė: Ne esmi.

18. Stovėjo tada tarnai ir šeimyna, sukūrę ugnį, nes buvo šalta, ir šildėsi. Buvo betaig su jeis ir Pétras stovėdams ir besišildidams.

19. Tada vyriāusas kunigas

klāusē Jēzu apie jo Mokiti-
nius ir apie jo mokslā.

20. Atsākē jam Jēzus: Aš
iškey kalbėjau svietui. Aš
visadōs mokīdāvu iškaloj'
ir bažnyčioj', kur visi Žydai
susieina, o slāpčioje nieko
ne kalbėjau.

21. Kāgimanēklāusi? klāusk
tā, kurie girdējo, kā jiems
kalbėjau: šitay, tie žino, kā
aš sakiau.

22. O kad jis tātai kalbėjo,
vienas iš tarnū. kurie ten
stovėjo, dāvē Jēzui per ausī.
kalbēdams: Argi taip atsa-
kai vyriāusamui vyskupui?

23. Atsākē jam Jēzus: Jey
piktay pasakiau, dūk ludijī-
mā apie piktā; o jey geray,
kodēlgi manē muši?

24. Ir nusiuntē jī Annošus
surištā Kaipošausp, aukš-
čiāusop vyskupop.

25. O Simonas Pētras sto-
vėjo ir šildēs. Kalbėjo jie
tada jam: Argi 'ir tu ne esi
iš jo Mokitiniū? Ans užsigy-
nē, kalbēdams: Ne esmi.

26. Kalbėjo jam viens iš
tarnū vyriāuso kunigo, gen-
tis to, kuriam buvo Pētras
nukirtęs ausī: Argi aš tavę
ne regėjau daržē su jū?

27. Užsigynē vėl Pētras; o
tūjans gaidys pragydo.

28. Vēdē tada Jēzu jie nūg
Kaipošaus ing sūdo namus;

o buvo anksty. Ir ne ējo pa-
tys ing sūdo namus, idant
ne išsidergtu, bet idant vāl-
gitu avinēlī Velykōs.

29. Tada išėjo jump Pilo-
tas laukan ir tārē: Kokigi
skundimā ātnešat prieš tą
žmogū?

30. Atsākē jie jam ir kal-
bėjo: Kad tas ne butu pik-
tadēju, ne butumbim jī tav
padāvē.

31. Kalbėjo tada jiems Pi-
lotas: Imkitegi jūs jī. o pagal
jusū zōkonā apsūdikit jī. Tārē
tada jam Žydai: Mums nē-
dera nužavint niekā.

32. Idant išsipilditu žodžei
Jēzaus, kurius kalbėjo, pa-
žénklindams, kokiū smerčiu
turēsēs mirt.

33. Tada vėl inėjo Pilotas
ing sūdo namus ir pavadino
Jēzu, ir tārē jam: Tugu esi,
karālus Žydū?

34. Atsākē jam Jēzus: Ar-
gu patsai tātai nūg savęs
kalbi, argu kiti tai tav pa-
sākē apie manę?

35. Atsākē Pilotas: Argu
aš esmi Žydas? Giminē tavo
ir vyrēsni kunigai padāvē
man tavę; kāgi darei?

36. Atsākē Jēzus: Karalystē
mano ne esti iš šio švieto;
kada mano karalystē iš šio
svieto butu, tada mano tar-
nāi dēley tōs kariātu, idant

ne bučiau padūtas Žydams; bet dabar mano karalystė ne est iš čė.

37. Tada jam tarė Pilotas: Ar tačiau tu esi karālus? Atsakė Jėzus: Tu sakai, jog aš esmi karālus. Aš dėl to gimes esmi ir dėl to ant svieto atėjau, idant ludijimą dūčiau tiesai. Kožnas, kursai iš tiesos yra, klauso mano balso.

38. Tarė jam Pilotas: Kasgi yra tiesa? O tatai pasakęs, išėjo vėl Žydump ir tarė jiems: Aš jame nejókłs priežastiės ne randu.

39. Bet jusimp yra tas pajunkimas, idant jums vieną išlėisčiau ant Velykū. Ar norite tada, idant jums išleisčiau tą Žydū karālu.

40. Tada vėl visi šaukė kalbėdami: Ne tą, bet Barabbošū. O tas Barabbošus buvo ražbainikas.

PERSKYRIMAS IX.

Tada Pilotas ėmė Jėzū ir nuplakė jį.

2. O zalnieriui nupynę vainiką iš erškėčių, uždėjo ant jo galvės, ir rubū šarlotū (kanikós) apvilko jį.

3. Ir kalbėjo: Buk pasveikintas karālau Žydū. Ir darė jam pėrausis.

4. Tada vėl išėjo Pilotas

laukan ir tarė jiems: Štay išvedu jį jums laukan, idant pažintumbit, jog jame nejoikiós priežastiės ne randu.

5. Tada Jėzus išėjo laukan, nešdams aną erškėčių vainiką, ir aną ploščių šarloto (kanikós). Ir jis tarė jiems: Štay, koks žmogus!

6. Kaip tada jį išvydo vyrėsniai kunigai ir tarnai jū, šaukė, kalbėdami! Nukryžiuok, nukryžiuok! Tarė jiems Pilotas: Imkitegi jūs jį, o nukryžiuokit. Nes aš jame nejókłs priežastiės ne randu.

7. Atsakė jam Žydai: Mes zókona turim, ir pagal žókona musū tur mirti, ne pasidarė šunumi Dievo.

8. Kaip tatai Pilotas išgirdo tus žodžius, jis jū labjaus bijojosi.

9. Ir vėl inėjo ing sūdo namus ir tarė Jėzui: Išgikur tu esi? Bet Jėzus jam nieko ne atsakė.

10. Tada jam kalbėjo Pilotas: Ar ne kalbi man! Argi ne žinai, jog turiu valdžią, tavę nukryžiuot, ir turiu valdžią, išlėisti tavę?

11. Atsakė Jėzus: Ne turētumbei nejókłs valdžios ant manęs, jey ne butu dūta tav iš aukšto; togidėl kursai manę tav išdavė, didėsnį grieką tur.

12. Nūg to česo rupinos Pilotas, kaipo jī išlēistu. Bet Žydai šaukė, kalbėdami: Jey jī išlēisi, ne esi prietelus ciecoriaus. Nes kiekvienas, kursai dāros karālumi, yra prieš ciecorių.

13. O] togidėl Pilotas išgirdęs tus žodžius, išvedė Jėzų laukan ir sėdos ant sūdo krāsės, ant vietos vadinamės Litostratos, o žydiškay Gabbata.

14. O buvo tatau diena prisigatāvijimo prieš Velykas kaip ant šeštės adynės, ir tarė Žydump: Štay justū karālus.

15. O anie šaukė: Šalin, šalin su tū, nukryžiovėk jī! Tare jiems Pilotas: Ar justū karālių nukryžiovėsu? Atsakė vyrėsnī kunigai: Ne turim karālaus, tik ciecorių.

16. Tada jiems jī išdavė, idant butu nukryžiovotas. Ir jie ėmė Jėzų ir išvedė jī.

17. O jisai nešdams savo kryžių, išėjo ant tės vietės, kurę vadino lavonū galvū (kaukolū vieta), o žydiškay vadinamą Golgata.

18. Kur jī nukryžiovėjo, o su jū kitų du, iš abiejū šalū, o Jėzų viduje.

19. Parāsė taipojau Pilotas ir antrašą, ir pastatė viršun kryžiaus. O buvo parašyta:

JÉZUS, NAZARĖNIŠKIS, KARALUS ŽYDU.

20. O tą antrašą skaitė daug Žydū; nes buvo artų miesto ana vieta, kur Jėzus buvo nukryžiovotas. O buvo parašyta žydiškay, grėkiškay, ir lotyniškay.

21. Tada kalbėjo Pilotui vyrėsnī kunigai Žydū: Ne rašyk, karālus Žydū; bet jog jis sākęs: Esmi karālus Žydū.

22. Atsakė Pilotas: Ką parašiau, tatau parašiau.

23. O kada zalnieri Jėzų nukryžiovėjo, ėmė rubus jo ir padarė ketures dalis, kiekvienam zalnieriui dalį; taipjau ir jupą. O buvo ta jupa nė siutą, bet nūg viršaus visą austa.

24. Tada kalbėjo tarp savęs: Ne rėškim jōs, bet apie ję meskim burtas, kieno tur būt. Idant išpilditu rāštas, kursai kalba: Padalijo tarp savės rubus mano, o apie jupą mano burtas mėtė. Tatau tada padarė zalnieri.

25. O stovėjo pas kryžių Jėzaus jo motina, ir sesū jo motinės, Maria, motė Kleopo, ir Maria Magdalėna.

26. Tada Jėzus išvydęs motiną, ir Mokitinį, kurį jis milėjo, ėgi stovintį, tarė motinai: Moteriške, štay, sunus tavo!

27. Potam tārē Mokitiniui: Štay, tavo motina! O nūg tōs adynōs ēmē je tas Mokitinis savēsn.

28. Potam žinōdams Jēzus, jog jau vis atlikta. idant iēšpilditu rāstas, tārē: Trokštu.

29. O buvo ten indas pa-statytas uksūsė pilnas. Bet anie pripildę kempinjuksūsū, o apdēje Yžapu, pridėjo bur-nōsp jo.

30. O kada Jēzus paragāvo uksūsė, tārē: Atliktā! O pa-lenkęs gālva. atadave dvasę.

31. Tada Zyđai '(idant ku-nai ant kryžiaus Sabbatoj' ne pasiliktu, kadangi buvo die-na prisigatāvijimo; nes bu-vo didē ta diena Sabbatōs), meldē Pilotā, idant jiems blauzdas sulāužitu ir nuimtu jūs.

32. Atėjo tada žalnierer, o pirmam sulāužē blauzdas ir antram, kursai su jų buvo nukryžiāvotas.

33. Bet Jēzausp atėje, kaip išvydo, jog jau buvo numi-res, ne lāužē jo blauzdū.

34. Bet vienas iš žalnieriū ragotinē atvērē jo šoną, o tūjaus išėjo kraujas ir van-dū

35. O tas, kursai tatau re-gėjo, ėndijo apie tatau, ir tikras yra jo ėndijimas; o tas žino,

jog teisybę kalba, idant jūs tikėtumbit.

36. Nes tatau stōjos, idant išipilditu rāstas: Ney viens kaulas jo ne bus sulāužitas.

37. Ir vėl kalba kitas rās-tas: Išvys, kuri pėrdurē:

38. O potam meldē Pilotā Jozēpas iš Arimatiōs (kurs buvo Mokitinis Jēzaus, bet slapčey dėl baimės nūg Zy-dū) idant nuimtu kunā Jēzaus. Ir pavėlijo Pilotas. Ejo tada ir nuėme kuna Jēzaus.

39. Atėjo betaig ir Nikodē-mas, kursai pirm to buvo atėjęs naktij' Jēzausp, neš-dams sumaišytōs Myrrōs ir Aloēs, apie šimtā svarū.

40. Emē tada kunā Jēzus, ir ėviniojo jį ing prastyriā su anais kvepančiais dāiktais, kaipo yra Žyđams paprotis, numirusus pakēsti.

41. O buvo ant tōs vietōs, kur jis buvo nukryžiavotas, daržas, o daržē naujas grā-bas, kuriame dar niekas ne buvo padētas.

42. Togidėl tenay padėjo Jēzu dėl prisigatavijimo die-nōs Žyđū, jog tas grābas bu-vo arty.

PERSKYRIMAS XX. ٢٠

O pirmoj' dienoj' nedėles Maria Magdalēnā ateit anksty-

grabop, kaip dar buvo tamsu, ir išvysta ákmenį atimta, nūg grábo.

2. Nuteka tada, o ateit Simonop Pétrop ir anop kitop Mokitiniop, kuri milėjo Jėzus, ir sáko jiems: Atėmė Viešpatį iš grábo, o ne žinom, kur jį padėjo.

3. Tada išėjo Pétras ir antras Mokitinis ir atėjo grabop.

4. O tekėjo tūdu podraugey, ir antrasis Mokitinis pranoko Pétrą ir pirm atėjo grabop,

5. Ir pasilenkęs išvydo prastyrias padėtas, vienok ten ne inėjo.

6. Atėjo taupojau ir Simonas Pétras eidams paskuy jį ir iejo grában ir išvydo prastyrias padėtas,

7. Ir skára, kuri buvo ant galvės jo, ne su prastyricimis padėta, bet skyru ant vienės vietos suviniotą.

8. Potam inėjo ir atrasis Mokitinis, kurs buvo pirmjaus atėjęs grabop, ir išvydo ir itikėjo.

9. Nes dar ne išmánė rašto, jog turėjo kėltis iš numirusių.

10. Tada nuėjo vėl anie Mokitinei namopi.

11. Bet Maria stovėjo pas grába, laukė verkdam. Kaip tada verkė, pasilenkė grában,

12. Ir išvydo du, Angėlu, apvilktu báltais rubais, sėdinčiu, vieną galvosp, o antrą kojump jo, tenay, kur jie buvo padėję kuną Jėzaus.

13. Iranie jei tārė: Moteriške, ko verki? Ji pasáko jiems: Atėmė jie mano Viešpatį, o ne žinau, kur jį padėjo.

14. O tatai pasákiusi, atsigrėžė atgalós ir išvysta Jėzų stovintį; ir ne žinójo, jog Jėzus buvo.

15. Tārė jei Jėzus: Moteriške, ko verki? ko jėškai? Ana dumójo, jog buvo daržinikas, ir kalbėjo jam: Pone, jey tu jį ėmei, pasakyk man, kur jį padėjai, o aš jį atimsu.

16. Tária jei Jėzus: Maria! Atsigrėžusi ana tārė jam: Rabbuni! tatai išsiguldo: Mokitojan.

17. Tária jei Jėzus: Ne dasilitėk manęs; nes dar ne užžengiau Tėvop mano; bet eik brolump mano, o pasakyk jiems: Užžengiu mano Tėvop ir jusų Tėvop, ir mano Dievop ir jusų Dievop.

18. Ateit Maria Magdalėna pranešdama Mokitiniems, jog regėjusi Viešpatį, o jog jei tatai pasákė.

19. O kada buvo vákaras toj' dienoj', kuri kuvo pirma diena nedėlės, o durys buvo užrakintos, kur buvo susirin-

kę Mokitinei iš baimės dėl Žydų, atėjo Jėzus, ir stójos viduj' jų ir tária jiems: Pakájus jums!

20. O tatai pasákęs, paródė jiems rankas ir savo šoną. Pradžiuo tada Mokitinei, išvydę Viešpatį.

21. Tárė tada jienus vėl Jėzus: Pakájus jums! Kaipó manę siuntė Tėvas; taip ir aš jus siunčiu.

22. O tatai ištarás, kvėpė ing jų ir byla jiems: Imkite Dvasę Šventą!

23. Kuriems tiktay griekus atlėisite, tiems yra tie atlėisti; o kuriems tiktay užturėsit, bus užturėti.

24. O Tamošus vienas iš Dvylikós, kurį vadina Didymu, ne buvo su jeis, kada buvo Jėzus atėjęs.

25. Todėl kalbėjo jam kiti Mokitinei: Regėjom Viešpatį. Bet ans jiems pasákė: Jey ne išvysu rankose jo vinių vietas, o ne idėsu mano piršto ing vinių vietas, ir ne idėsu mano rankós ing jo šoną, ne itikėsu.

26. O po aštūnių dienų buvo vėl jo Mokitinei namųse, ir Tamošus su jeis. Ateina Jėzus, kad buvo darys užrakintos, o stójos viduj' jų ir tárė: Pakájus jums!

27. Potam tária Tamošui:

Indėk čon tavo piršta o regėk mano rankas, ir ištiesk tavo ranką ir indėk ję ing mano šoną, o ne buk netikinčiu, bet tikinčiu.

28. Atsákė Tamošus ir tárė jam: Mano Viešpatie, ir mano Dieve.

29. Sáko jam Jėzus: Jog manę išvydai, Tamošau, intikėjei. Išganyti, kurie ne regėjo, ir tačau intikėjo.

30. Ir daug kitų stebuklų padarė Jėzus po akimis savo Mokitinių, kurie ne esti parašyti tose knygosė.

31. Tie bet yra parašyti, idant tikėtumbit, jog Jėzus esti Kristus, Sunus Dievo, o idant tikėdami givátą turētumbit varde jo.

PERSKYRIMAS XXI.

Potam vėl pasiródė Jėzus Mokitiniems pas márias Tibėriadós; pasiródė bet taipó:

2. Buvo drange Simonas Pétras ir Tamošus, kurį vadina Didymu, ir Natanaėlis, kursai buvo iš Kanós Galilėós, ir sunus Zebedėjaus, ir kitu du jo Mokitinių.

3. Tárė jiems Simonas Pétras: Eisu žvejot. Tay jie kalbėjo jam: Eisem ir mes su tavim. Išėjo ir tūjaus išengė laivan; o toj' náktij' nieko ne gávo.

4. O kad jau praūšo, stójos Jėzus ant krásto: Vienok Mokitinei ne žinójo, jog Jėzus buvo.

5. Tária tada jiems Jėzus: Vaikai, argu turite ką vágit? Jie atsákė jam: Ne!

6. O ans jiems pasákė: Meskit tinklą po dėsínės-laivo, o rasite. Tada jie métė, o jau daugiaus negalėjo jį tráukt dėl daugumo žuvų.

7. Tárė tada ans Mokitinis, kurį Jėzus milėjo, Pétrui: Viešpats yra. Simonas tada Pétras išgirdęs, jog Viešpats yra, apsiįsė marškineis (nes buvo nūgas) ir isimetė máriosna.

8. O kiti Mokitinei atėjo ant laivėlio (nes ne toly buvo nūg krásto, bet kaipo ant dviejų šimtų alkunų), tráukdami tinklą su žuvimis.

9. Kaip tada išėjo ant krásto, išvydo anglis padėtas ir žuvį ant jų gulinčę, ir dūną.

10. Tária jiems Jėzus: Atneškit iš tų žuvų, kurias dabar sugávot.

11. Išengė Simonas Pétras ir ištráukė tinklą ant žómės, pilna didžiū žuvų, kurių buvo šimtas penkios dėsintys ir trys; o norint jų taip daug buvo, ne suplyšo tinklas.

12. Tária jiems Jėzus: Eikit,

laikykit pietus. O neį vienas iš mokitinių ne dryso jį kláusti: Tu kas esi? žinodami, jog yra Viešpats.

13. Tada ateina Jėzus ir ima dūna ir dūda jiems, taipojau ir žuvį.

14. Tatai jau trėčią kartą pasiródė Jėzus savo Mokitiniems po prisikėlimui iš numirusių.

15. Tada palaike pietus, tárė Jėzus Simonui Pétrui: Simone Jonošau, argi myli manę daugiaus, ne kaip tie? Tárė jam: Taip yra Viešpatie. Tu žinai, jog tavę mylu. Jis sáko jam: Ganyk avinėlus mano.

16. Tária jis jam vėl antrą kartą: Simone Jonošau, argi myli manę? Jis sáko jam: Taip yra Viešpatie. Tu žinai, jog tavę mylu. Tária jis jam: Ganyk avis mano.

17. Tária jis jam trėčią kartą: Simone Jonošau, argi myli manę? Ir nusismutių Pétras, jog jam trėčią kartą kalbėjo: Argi myli manę? Ir sákė jam: Viešpatie, tu visus daiktus žinai, tu pažysti, jog tavę mylu. Pasáko jam Jėzus: Ganyk avis mano.

18. Ištiesós, ištiesós sakau tav: Kad buvai jaunėsnis, apsiįsdavai ir vaikščiodavai, kur norėdavai; bet kada pasėsi, ištiesi rankas

tavo, o kitas tavę apjūs ir kolej ateimi, kas tav apie taitai? Tu eik paskuy manę.

19. O tatai pasákė, pažėnklindams, kokiū smertimi turėjo Dievą gárbint. O tatai pasákęs, tária jam: Eik paskuy manę!

20. O Pétras atsigrežęs pasátė aną Mokitinį, kurį milėjo Jėzus, paskuy einanti,

kursai taipojau buvo gulėjęs prieg večėriūs ant krutū jo, ir tárgs: Viešpatie, kursaigi yra tas, kurs tavę išdūs?

21. Tą išvydęs Pétras, táre Jėzui: Viešpatie, o šis ką?

22. Bilója jam Jėzus: Jey noriu, idant tas pasiliktu iki-

23. Išėjo tada tas žodis tarp brolių, jog tas Mokitinis ne miršta. O jam ne pasákė Jėzus, jog ne miršta, bet: Jey noriu, idant pasiliktu, ikikolej ateimi, kas tav apie tatai.

24. Tas yra ansai Mokitinis, kursai ludija apie tus'dáiktus ir tatai parásė. O žinom, jog tikras yra jo ludijimas.

25. Yra bet ir kitū daugel dáiktū, kurius dárė Jėzus, kurie, kada turėtu but po vieną, surašyti, tikiūs, jog ir pats sviestas ne apimtu knygo, kurios butu rašytinos